

Ponygek Omnibus 4

Ponygek Omnibus 4

"Te groot voor een pony"

&

"Een pony met een rouwrand"

Onvergetelijke pony-avonturen van

Stasia Cramer

Uitgeverij Tadidom

Ponygek Omnibus deel 4 bevat de pony-avonturen:

1. 'Te groot voor een pony'

© Stasia Cramer

leesniveau E5/M6

eerder uitgegeven door

uitgeverij Tricht

en

2. 'Een pony met een rouwrand'

© Stasia Cramer

leesniveau M6/E6

eerder uitgegeven door

uitgeverij Zwijzen Algemeen BV te Tilburg

1ste editie Ponygek Omnibus 4

Uitgeverij Tadidom 2012

www.stasiacramer.nl

ISBN: 978-90-74430-18-0

NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of (door-) verkocht zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Te groot voor een pony

1	Te groot voor Zano	7
2	Een briefje op het prikbord	9
3	Ruzie	12
4	Bekers op de plank	16
5	Tijger	19
6	Een mannenpaard	22
7	Ik ben Cindy	25
8	Ruilen	31
9	Aan mij wordt niets gevraagd	35
10	Nog een kans	41
11	Het monster is getemd	46

1. Te groot voor Zano

Cindy zit op haar pony Zano. Ze kijkt naar de donkere lucht. Het gaat vast regenen, denkt ze.

Ze rijdt met een groep kinderen in het bos. Op zaterdag organiseert Jacob vaak een rit in het bos. Jacob is de baas van de manege. De meeste kinderen rijden op een pony van de manege. Zoals Maryam, die naast Cindy rijdt. Haar pony heet Skippy.

Er zijn maar twee meisjes met een eigen pony. Cindy heeft Zano, een mooie, witte pony. Aline's pony heet Hamar. Aline rijdt achteraan, want Hamar is een beetje sloom.

Gelukkig is Zano niet zo sloom, denkt Cindy. Zano wil het liefst vooraan draven. Maar dat mag niet van Jacob. Hij rijdt altijd vooraan.

Jacob kijkt ook naar de lucht.

'Ik denk dat het heel hard gaat regenen,' zegt hij tegen Cindy en Maryam. 'Als we wat sneller gaan, zijn we misschien voor de bui binnen. We gaan het laatste bospad in galop.'

Jacob roept naar de hele groep: 'We gaan in galop. Zijn jullie klaar?'

Alle kinderen pakken hun teugels wat korter. Ze vinden het leuk om nog een stuk in galop te gaan.

Zano weet ook precies wat ze gaan doen. Het liefst wil hij voorbij het paard van Jacob.

Cindy houdt de teugels strak.

In een paar tellen zijn alle pony's in galop.

Zano schudt met zijn hoofd. Hij wil sneller!

'Rustig Zano,' roept Cindy. 'We moeten achter Jacob blijven.'

Skippy, de pony van Maryam, wil ook sneller. Hij wil voorbij Zano. Maar dat wil Zano weer niet. Hij hapt naar Skippy.

'Kijk toch uit, Cindy' roept Maryam. 'Skippy en Zano gaan met elkaar vechten!'

Cindy trekt Zano naar rechts, van Skippy weg.

Maar Skippy gaat achter Zano aan. Hij duwt hem nog verder naar rechts.

'Oei!' roept Cindy uit.

Het bospad gaat naar links. Er is geen ruimte in de bocht voor Zano. Ze rijden recht op een boom af!

Op het laatste moment ziet Cindy een klein bospaadje. Ze stuurt Zano het paadje op.

Het paadje is smal en vol kuilen.

Zano gaat nog sneller. Hij ziet dat de weg vrij is.

Cindy ziet links en rechts bomen en struiken.

'Stop Zano,' roept ze naar haar pony.

Zano houdt zijn vaart in. Hij luistert weer naar Cindy.

Dan komt er een bocht naar links. Het paadje leidt terug naar het grote bospad.

Cindy ziet de andere pony's door de bomen heen.

We zijn weer bij de groep, denkt ze. Maar dan ziet ze ineens een boom op het pad liggen. Een flinke boom met takken.

Zano kan niet meer op tijd stoppen.

'We springen er overheen, Zano,' roept Cindy.

Zano kan goed springen. Samen hebben ze al veel wedstrijden gewonnen.

Zano zet af voor de sprong.

Cindy lacht als ze in de lucht zweven. Maar dan ineens blijft haar voet achter een tak haken.

Cindy valt op de grond. Ze ziet hoe Zano zonder ruiters verder rent.

Cindy voelt pijn in haar heup. Ook de zijkant van haar voet doet zeer. Langzaam staat ze op. Gelukkig heeft ze niets gebroken. Maar haar been is bont en blauw, dat voelt ze.

Cindy begint te huilen. Ze huilt niet van de pijn. Ze huilt om iets anders. Haar benen steken ver onder de buik van Zano uit. Daardoor bleef haar voet achter de tak haken. Cindy is te groot voor Zano.

2. Een briefje op het prikbord

'Zullen wij even naar mijn kamer gaan?' vraagt Cindy's moeder na het eten.

Pap en Robin, haar broertje, kijken televisie. Als de tv aan staat, is er geen gesprek mogelijk.

Cindy loopt achter haar moeder aan naar de computerkamer. Dit is mamma's werkkamer.

Cindy gaat tegenover haar moeder zitten, aan de andere kant van het bureau.

Mam kijkt Cindy aan. Ze begint het gesprek.

'We moeten nu echt een beslissing nemen. Je bent te groot geworden voor Zano. Anderen hebben het al zo vaak gezegd. Ze hebben gelijk. Je bent van Zano afgevallen omdat je te groot voor hem bent. Je had je nek wel kunnen breken. Zo kun je niet doorgaan, Cindy. We moeten Zano verkopen en op zoek gaan naar een paard.'

Cindy zegt niets. Ze kijkt naar beneden, naar haar handen op haar knie. Een traan druppelt over haar wang en valt op haar pink. We kunnen Zano toch niet verkopen? denkt ze. Zano is mijn vriend!

Cindy heeft Zano al vijf jaar. Ze heeft hem gekregen toen ze acht jaar werd. Dat was een geweldig verjaardagscadeau! Cindy had nog nooit zo'n mooie pony gezien. Spierwit was hij met lange, witte manen. Hij had een prachtige volle staart. Zijn ogen waren groot en keken helder de wereld in. Toen ze voor het eerst naast hem stond, snuffelde hij aan haar gezicht. Het was of hij haar een kus wilde geven. Cindy had al een jaar lang gehoopt dat ze een pony zou krijgen. Nu was haar wens vervuld.

Het was liefde op het eerste gezicht tussen Cindy en Zano. Hij draafde niet zoals de pony's van de manege. Zano bewoog veel sierlijker, het was alsof hij danste.

Alle meisjes op de manege waren jaloers. Zij wilden ook wel zo'n mooie pony.

Zano bleek goed te kunnen springen. Samen hebben ze een kast vol lintjes en bekens gewonnen.

Cindy is de laatste twee jaar flink gegroeid. Nu is Zano te klein voor haar. Ze kunnen niet meer naar een springwedstrijd. Haar benen zijn te lang voor Zano. Haar stijgbeugels zijn al zo kort mogelijk. Haar knieën doen er zeer van. Toch blijven haar benen ver onder Zano's buik uitsteken.

Mama heeft gelijk, iedereen heeft gelijk. Ze is te groot voor Zano. Terwijl de tranen over haar wangen stromen, knikt Cindy naar haar moeder.

'Het moet,' zucht ze. 'We moeten Zano verkopen. Wat een moeilijke beslissing!'

De volgende dag is het zondag. Op zondag is Cindy de hele dag op de manege.

Cindy heeft al op Zano gereden. Buiten regent het behoorlijk. Daarom heeft Cindy in de binnenbak gereden. Er stonden veel manegemeisjes aan de kant te kijken. Maar vandaag keken de meisjes niet vriendelijk. Ze keken alsof ze medelijden met Cindy hadden. Of hadden ze medelijden met Zano?

Cindy heeft heus wel gehoord wat Maryam tegen Wendy fluisterde.

Ze zei: 'Zielig toch voor Zano, zo'n groot meisje op zijn rug. Straks breekt hij nog doormidden!'

Die stomme Wendy knikte ernstig ja.

Ineens had Cindy een hekel aan al die meisjes met hun geklets.

Cindy had geen zin meer gehad om op Zano te rijden. Na een kwartier was ze al gestopt. Ze heeft haar pony afgezadeld en op stal gezet. Daarna ging ze in het gangpad tussen de stallen zitten met haar zadel.

Op zondag maakt ze altijd haar zadel en hoofdstel schoon.

Normaal komen er altijd meisjes bij zitten voor de gezelligheid. Ze helpen haar dan met invetten. Of ze pakken een ander zadel om schoon te maken. Maar nu zit Cindy helemaal alleen in het gangpad.

Cindy knijpt een spons boven een emmer uit. Ze wrijft de spons over een stukje zadelzeep.

Ineens ziet ze haar moeder aankomen.

'Ik heb een briefje getypt,' zegt mam. 'We kunnen het briefje op

het prikbord hangen.'

Ze laat het briefje aan Cindy zien.

Cindy leest de tekst.

"Superpony aangeboden! Jullie kennen hem allemaal, het is Zano.

Cindy is helaas te groot voor hem geworden. Nu zoeken we een

ander, lief baasje voor hem. Heb je belangstelling, bel dan even."

Hun telefoonnummer staat eronder, ziet Cindy.

'Ben je het ermee eens?' vraagt mam.

Cindy haalt haar schouders op.

'Ik denk het wel,' zegt ze. Ze wil Zano helemaal niet kwijt. Maar ze weet wel dat het móet.

'We proberen hem eerst op de manege te verkopen,' zegt mam.

'Dan blijft hij op zijn vertrouwde stal staan. Als dat niet lukt, zet ik hem op internet te koop. Maar voor de pony lijkt me dat niet zo fijn.'

Cindy knikt. Daar is ze het zeker mee eens.

Haar moeder loopt door naar de kantine. Daar hangt een prikbord voor dit soort briefjes.

Het is vijf uur, de normale tijd om naar huis te gaan op zondag.

Cindy pakt haar fiets uit het rek. Wat heeft deze dag lang geduurd!

Op de manege heeft ze tegen niemand meer gepraat! Ze heeft gewoon gedaan alsof ze het heel erg druk had.

Cindy heeft haar zadel en hoofdstel wel drie keer ingevet. Daarna

heeft ze haar poetsdoos schoongemaakt. En de staart van Zano

heeft ze helemaal uitgekamd. Pas toen alle kinderen weg waren,

liep ze naar de kantine om het briefje te zien hangen.

Het liefst wilde ze het briefje van het bord afrukken. Maar dat

heeft ze natuurlijk niet gedaan. Ze heeft toch zelf het besluit genomen om Zano te verkopen?

Mam staat Cindy op te wachten.

'Zano is verkocht!' zegt ze opgewonden. 'We hadden hem wel drie

keer kunnen verkopen. Ik ben de hele middag gebeld! De ouders

van Wendy waren het eerst. Ze wilden de vraagprijs geven.

Morgen komen ze betalen.'

3. Ruzie

Cindy komt in haar rijbroek de trap af.

‘Waar ga jij heen in je paardrijklere?’ vraagt mam.

‘Naar de manege!’ zegt Cindy.

‘Zano is toch gisteren verkocht?’ zegt mam. ‘Je hebt nu toch geen pony meer? Of wil je in de les meedoen op een pony van de manege? Dat mag wel, hoor.’

‘Ik ga Wendy helpen met Zano,’ zegt Cindy. ‘Ik denk dat ze niet eens weet hoe ze een pony moet poetsen en opzadelen. Zij rijdt altijd op een manegepony in de tweede les. Dan is de pony al opgezadeld door het meisje uit de eerste les. Zano moet precies dezelfde verzorging krijgen als toen hij nog van mij was. Dat ga ik Wendy dus leren.’

Mam kijkt Cindy doordringend aan.

‘Doe je wel een beetje aardig tegen Wendy?’ zegt mam. ‘Wendy moet zelf leren hoe ze met haar nieuwe pony moet omgaan. Niet de baas spelen over Wendy, hè?’

‘Neehee,’ zegt Cindy. Ze vindt dat mam aan het zeuren is.

Op de manege is het druk. De manegemeisjes zijn hun pony’s aan het poetsen. Over tien minuten begint de les.

Zano begint te hinniken als hij Cindy ziet.

Cindy loopt naar Zano toe en geeft hem een knuffel.

Wendy komt al met de poetsdoos aanlopen.

‘Oh, ben jij er weer?’ zegt ze tegen Cindy.

Dat klinkt niet aardig, vindt Cindy.

‘Eh, ik wil je een beetje helpen met Zano,’ zegt ze. ‘Een eigen pony is iets anders dan een manegepony. Je moet een eigen pony elke dag verzorgen en niet één keer in de week. Ik heb Zano vijf jaar elke dag verzorgd. Dus je kunt dat het beste van mij leren.’

‘Oh,’ zegt Wendy.

Cindy ziet aan Wendy’s gezicht dat Wendy het niet met haar eens is.

Wendy gaat met de poetsdoos de stal van Zano in.

‘Je moet hem eerst met de roskam poetsen,’ zegt Cindy. ‘Met de roskam haal je de losse haren naar boven. Die haren kun je dan weer wegpoetsen met de harde borstel. Tot slot gebruik je de zachte borstel om de haren mooi glad te strijken.’

Wendy pakt de roskam en aait ermee over Zano’s rug.

‘Nee,’ zegt Cindy. ‘Je moet beginnen bij zijn hals en dan verder naar achter. Je moet de roskam ronddraaien.’

Ze pakt de roskam uit Wendy’s hand en doet het voor.

‘Ik weet heus wel hoe het moet,’ zegt Wendy. Ze pakt de roskam weer terug. ‘Ik heb wel vaker een pony gepoetst!’

De andere meisjes komen bij de box van Zano staan.

‘Wel fijn dat Cindy je helpt, hè Wendy,’ zegt Romy. Het meisje kijkt verliefd naar de witte pony in zijn box. Romy’s ouders wilden Zano ook kopen, maar ze waren net te laat.

Cindy vindt dat heel erg jammer. Ze kan goed met Romy opschieten. Cindy vindt Wendy helemaal niet aardig.

Wendy heeft nog nooit gezegd dat ze Zano een leuke pony vond.

Ze heeft altijd kritiek op de andere meisjes. Wendy vindt dat ze beter kan rijden dan de andere meisjes. Cindy vindt het zielig voor Zano dat hij door Wendy’s ouders is gekocht. Aan Romy had hij een veel leuker baasje gehad. Was alles maar niet zo snel gegaan!

Ook Maryam komt voor de box van Zano staan. Zij wil zich natuurlijk ook met Cindy en Wendy bemoeien. Zie je wel?

‘Iemand met een eigen pony kan heus niet beter poetsen dan een meisje van de manege,’ zegt Maryam tegen Cindy. ‘Ik heb geen eigen pony. Maar ik ben hier bijna elke dag om pony’s te poetsen.

Misschien kan ik het zelfs beter dan jij, Cindy. Ik poets altijd minstens twee pony’s per dag.’

Cindy kijkt Maryam boos aan.

‘Zano is de enige witte pony op de manege,’ zegt ze. ‘Het is veel moeilijker een witte pony te poetsen dan een bruine of een zwarte. Zano heeft ook nog een gevoelige huid. Ik help Wendy toch alleen maar?’

Wendy pakt de poetsdoos van de grond.

‘Wil je even opzij gaan?’ vraagt ze aan Cindy. ‘Ik wil zijn andere kant poetsen.’

Het is een half uur later.

Wendy rijdt op Zano mee in de manegeles. Ze kan nu elke dag rijden in plaats van één keer in de week.

Cindy staat aan de kant te kijken.

Jacob, de baas van de manege, geeft les.

‘In de hoek gaan jullie in galop,’ roept hij.

Cindy kijkt hoe Wendy het doet op Zano.

Helemaal fout natuurlijk! Zano draaft heel langzaam en hij gaat niet in galop.

Als Wendy langs draaft, kan Cindy zich niet meer inhouden.

‘Je moet met je handen naar voren!’ zegt ze. ‘Als je aan de teugels trekt, kan hij toch niet in galop?’

Wendy kijkt Cindy woedend aan.

‘Bemoei je met jezelf,’ sist ze.

‘Eigenwijs kind!’ roept Cindy haar zachtjes na.

Maryam, die net langs Cindy rijdt, heeft haar gehoord.

‘Je moet niet denken dat jij beter kunt rijden dan Wendy,’ zegt ze.

‘Zano is aan jou gewend. Misschien heb je hem wel iets verkeerd geleerd. Waarom ga je niet een keer op één van de andere pony’s? Dan weten we of je écht kunt rijden!’

De volgende dag gaat Cindy weer naar de manege. Ze is bang dat het niet leuk zal zijn.

Romy en Aline hebben gezegd dat er achter Cindy’s rug wordt gekletst. Er wordt altijd veel door de meisjes gekletst. Maar zelf heeft ze nooit last gehad van het geroddel.

Zij is jarenlang de beste van de manege geweest.

Alle meisjes waren jaloers op Cindy. Ze wilden graag vriendin met haar zijn.

Maar nu is alles anders. Cindy heeft geen eigen pony meer en ook nog geen eigen paard. Ze is gewoon één van de manegemeisjes.

Het lijkt wel of ze minder belangrijk is!

Nou ja, niet iedereen doet onaardig. Romy en nog een paar andere meisjes zijn juist erg aardig.

Bijvoorbeeld Aline, zij heeft ook een eigen pony op de manege. Zij weet hoe het is om een eigen pony te hebben. Aline vindt het juist aardig van Cindy dat ze Wendy wil helpen.

Romy en Aline vinden dat Wendy eigenwijs en ondankbaar is. Het

lijkt wel of er twee groepen op de manege zijn ontstaan. Een groep voor Cindy en een groep voor Wendy.
Daardoor is het op de manege niet leuk meer.

Ik ga voor Zano, denkt Cindy, terwijl ze naar de manege fietst. Ik kan hem toch niet in de steek laten? Wendy doet echt alles fout. Ze poetst Zano niet goed. Na het poetsen ziet zijn vacht er dof uit. Bij mij glom hij altijd. Wendy rijdt Zano heel anders dan ik. Ze zit steeds maar in zijn mond te trekken. In draf valt ze met haar billen in het zadel alsof ze honderd kilo weegt. Straks breekt die arme Zano nog doormidden!

Vandaag is er springles op de manege.

Daar wil Cindy zeker bij zijn! Met springen kan Wendy nog meer fouten maken dan anders. Bij het springen mag je een pony beslist niet in zijn mond trekken, heeft Cindy geleerd. Want trekken aan de teugels doet pijn bij de pony. Dan wordt de pony bang om te springen. De volgende keer weigert hij door zijn angst. Je moet ook in de stijgbeugels gaan staan. Dan kan de pony met zijn rug omhoog komen boven de hindernis. En je mag zeker niet in het zadel terugvallen na de sprong.

Cindy is van plan dat allemaal tegen Wendy te zeggen voordat de les begint.

Cindy zet haar fiets in het rek voor de manege.

Jacob komt naar haar toe. Het is alsof hij op haar heeft staan wachten.

'Jij mag hier niet meer komen,' zegt Jacob. 'Je bemoeit je teveel met Wendy. De manegemeisjes maken ruzie. Dat komt door jou. Ik hoor alleen nog maar boze woorden en roddelpraatjes. Ik wil dat geruzie niet op mijn manege. De pony's worden er zelfs onrustig van. Ga maar terug naar huis. Ik wil rust op de manege.'

Verbaasd staart Cindy Jacob aan. Het duurt even voor ze het begrijpt.

Ze mag hier niet meer komen! Ze bemoeit zich teveel met Wendy!

Pas na een paar tellen heeft ze haar stem terug.

'Ik kom alleen maar om te help...'

Jacob heeft zich al omgedraaid. Hij loopt met grote passen weg.

4. Bekers op de plank

‘Kom eens even kijken, Cin.’ Mam roept vanuit haar kamer. ‘Wat is er dan?’ vraagt Cindy. Ze zit met haar voeten onder haar billen op de bank. Cindy kijkt naar de tv. Maar ze weet niet welk programma er op staat. Met haar gedachten is ze bij Zano. Haar eigen pony ... Nee, Zano is niet meer van haar, hij is verkocht! Ze mag ook niet meer op de manege komen. Cindy is haar pony én haar vertrouwde manege kwijt. Ze is ontzettend verdrietig.

‘Ik zie op het internet een paard te koop staan,’ zegt mam.

‘Misschien wel iets voor jou, kom je even kijken?’

‘Ik hoef geen paard,’ zegt Cindy.

Mam komt de kamer binnen.

Ze zijn met z’n tweeën thuis. Papa en Robin zijn naar opa en oma. Zij helpen opa en oma met hun nieuwe keuken. Er moeten een paar kastjes worden opgehangen.

Mam komt de woonkamer binnen. Ze gaat voor de tv staan.

‘Kom nou even kijken,’ probeert ze Cindy over te halen. ‘Het is een groot, bruin paard. Dit paard is zó groot. Het zal nooit te klein voor je worden. En hij is niet zo duur en kan goed springen. Er staat een foto bij de advertentie. Als je het een leuk paard vindt, dan bel ik die mensen even. Dan kunnen we van het weekend gaan kijken.’

‘Ik zeg dat ik geen paard wil!’ zegt Cindy.

Haar moeder wordt boos. ‘Je wilt me niet vertellen dat je alleen maar voor de tv gaat hangen, hè? Natuurlijk wil je wel een paard. Je bent elke dag op de manege. Dat is jouw leven!’

Cindy springt ineens op. ‘Ik mag helemaal niet meer op de manege komen!’ roept ze woedend uit. ‘Dat heb ik je toch verteld? Jacob zegt dat ik alleen maar ruzie maak. Waarom wil je een paard voor me kopen? Ik mag toch niet meer op de manege komen. Waar moeten we dat paard neerzetten, in de schuur? Ik stop met paardrijden. Ik háát de manege met die stomme meiden.’

Huilend valt Cindy weer neer op de bank.

‘Ik wou dat ik nooit geboren was,’ zegt ze snikkend.

‘Er zijn heus wel andere stallen,’ zegt mama. ‘Aan de andere kant van het dorp is die stal van... hoe heet hij ook alweer? Het is beter voor je om naar een andere stal te gaan. Dan zie je Zano niet meer. Zano is verleden tijd.’

‘Ik wil hem terug!’ roept Cindy uit. ‘Kunnen we Zano niet terugkopen? Ik heb nog geld op mijn spaarrekening staan. Dat geld kan ik bijbetalen, als de ouders van Wendy meer geld willen hebben.’

Mam gaat naast Cindy op de bank zitten en slaat haar armen om haar heen.

‘Zano is te klein voor je geworden,’ zegt ze. ‘Zo gaat dat met veel meisjes met een eigen pony. Jij bent gegroeid, maar Zano niet. Zo is het leven nu eenmaal. Jij kreeg Zano omdat je nichtje Helen te groot voor hem werd. En nu heeft Wendy hem weer kunnen kopen omdat jij flink bent gegroeid.’

‘Die stomme Wendy!’ snottert Cindy.

Cindy ligt al urenlang op bed te lezen. Het is zaterdag, normaal een drukke dag met wedstrijden. Of een lange buitenrit in de bossen. Maar nu is er geen manege meer voor Cindy. Geen pony die aandacht nodig heeft, geen meisjes om mee te kletsen en te lachen. Cindy heeft niets meer te doen op zaterdag. Of op zondag of op andere dagen. Ze heeft gewoon niets meer te doen. De afgelopen dagen heeft ze alleen maar voor de tv gehangen.

Pap en mam maakten zich grote zorgen.

‘Cindy wordt ziek van verdriet,’ heeft ze mam tegen pap horen fluisteren.

Cindy ziet op haar wekker dat het kwart over elf is.

Ben ik wel eens zo laat opgestaan? vraagt ze zich af. Ik kan het me niet herinneren. Maar ja, wat moet ik anders dan in bed blijven liggen en een beetje lezen?

Ineens gooit ze het boek dat ze aan het lezen was in een hoek van de kamer. Stom boek! Haar kussen gooit ze er achteraan. Hè, dat helpt.

Cindy gaat op de rand van haar bed zitten. Ze kijkt naar de boekenkast tegenover het bed. Op de bovenste twee planken staan de bekertjes die ze met Zano heeft gewonnen. Aan een waslijntje

door de hele kamer hangen de lintjes. Erg veel oranje lintjes, dat zijn eerste prijzen.

Cindy staat op en pakt een lintje van de lijn. Op de achterkant heeft ze geschreven waar ze het gewonnen heeft. 'Ponyclub de Bokruiters, 1ste prijs, leest ze.

Ineens weet ze weer waar en wanneer dat was. Ze moesten op een weiland rijden. Er waren veel kuilen. Cindy had al een aantal pony's zien struikelen. Toen zij moest beginnen, begon het te gieten van de regen. Binnen een minuut was Cindy door en door nat. Het water stroomde van haar cap in haar hals. Ze krijgt het koud als ze eraan terugdenkt. Maar ze gingen gewoon rijden. Zano was niet gestruikeld. Hij was zelfs niet uitgegleden op het natte gras. Zo waren ze weer een keertje eerste geworden.

Cindy pakt een beker van de plank. 'Clubkampioen Stijlruiters', staat erop. Dat was de eerste keer dat ze met Zano clubkampioen werd. De eerste keer van drie jaren achter elkaar. Cindy wil de volgende beker pakken, maar dan trekt ze haar hand terug.

Verleden tijd, denkt ze. Zano is verleden tijd, heeft mama gezegd.

Ineens slaat ze met haar hand alle bekertjes van de plank. Ze trekt de waslijn vol linten van de muur.

'Stomme manege, stomme Wendy!' Cindy gaat tussen de bekertjes en linten op de grond zitten en begint weer te huilen.

5. Tijger

Na een poosje snuit Cindy haar neus. Ze heeft hoofdpijn van het huilen.

Ze staat op en ruimt de bekers en lintjes op.

Ik ga maar even onder de douche, denkt ze. Nu kan iedereen zien dat ik heb gehuild. Als papa en mama thuishkomen, krijg ik vast weer een preek te horen. Dat ik Zano moet vergeten, omdat hij verleden tijd is. Ik wou dat het een maand geleden was. Dan zou ik hem niet meer verkopen. Ik zou met hem gaan wandelen in plaats van rijden. Of ik had Romy op hem laten rijden. Zij is wel lief voor Zano. Hoe zou het nu met hem gaan? Denkt hij net zoveel aan mij als ik aan hem?

Een half uur later komt ze aangekleed beneden. Normaal staat ze nooit zo lang onder de douche. Daar heeft ze geen tijd voor. Maar nu heeft ze alle tijd van de wereld.

Cindy zet de tv aan en gaat op de bank zitten. Ze hoort de auto van haar ouders op de oprit naast hun huis. Pap en mam hebben boodschappen gedaan. Ze waren vroeg weg vanmorgen. Wel gek dat ze haar niet hebben gevraagd mee te gaan. Pap heeft gisteren nog gezegd dat zij nu aan de beurt is om een film uit te zoeken. Cindy vindt de films die haar broertje uitkiest erg kinderachtig. 'Verrassing!' hoort Cindy haar moeder vanuit de hal roepen. Mam komt binnen en geeft Cindy een splinternieuwe poetsdoos. De doos is geel, net als de borstels.

Cindy kijkt haar moeder verbaasd aan. Een gele poetsdoos? De kleur geel past toch niet bij een witte pony?

Voor Zano zijn de poetsspullen, dekens en zadeldekjes altijd blauw!

Haar moeder raadt wat Cindy denkt.

'Deze kleur staat prima bij een roodbruin paard,' zegt ze. 'Je nieuwe paard is een vos. Hij staat voor je klaar op je nieuwe stal.' 'Hè?' zegt Cindy.

'Ja, je hoort het goed. Je hebt sinds een uur een nieuw paard. Papa heeft gisteren met oom Harold gebeld. Oom Harold vertelde dat

hij Tijger ging verkopen. Het paard was eigenlijk voor je nichtje Helen. Maar Helen is gaan studeren. Ze komt alleen nog in het weekend thuis. Tijger moet elke dag worden gereden, zegt oom Harold. Hij is nog erg jong en heeft veel energie. We mogen hem een maand op proef hebben. Dan kun je kijken of hij bij je past. Oom Harold heeft hem vanmorgen laten brengen met de paardentaxi. Zijn zadel en hoofdstel zijn ook meegekomen. Tijger staat op de stal, waar ik je over heb verteld. Aan de andere kant van het dorp. Ze hadden gelukkig nog een box vrij. Ga je mee naar Tijger?’

Cindy moet er even over denken.

‘Oom Harold heeft toch alleen maar dure paarden?’ zegt ze dan.

‘Hij verkoopt ze toch naar het buitenland?’

‘Dit paard heeft als veulen in het prikkeldraad vastgezet,’ zegt pap. ‘Hij heeft een bult op zijn achterbeen. Daarom is hij niet te verkopen in het buitenland. Maar oom Harold zegt dat Tijger er geen last van heeft. Hij heeft hem laten keuren door de dierenarts. Zonder die bult hadden we Tijger nooit kunnen kopen. Dan was hij veel te duur geweest. Oom Harold vraagt van ons niet zoveel geld voor Tijger. Hij vindt het leuk dat het paard in de familie blijft. Nou, ga snel met je moeder mee om te kijken. Ik moet nu naar de voetbalwedstrijd van Robin. Dat heb ik hem beloofd.’ Even twijfelt Cindy nog. Ze wil toch geen nieuw paard? Maar ze is toch verrast en opgewonden. Hier thuis zit ze zich toch maar te vervelen.

‘Even mijn paardrijbroek aan trekken,’ zegt ze.

Een half uur later komen ze bij de nieuwe stal aan.

‘Beerboom: In- en verkoop springpaarden’ staat er op een groot bord naast de oprijlaan.

Haar moeder parkeert hun auto op de parkeerplaats. Er staat een hele grote vrachtwagen.

Mam loopt voor Cindy uit naar de stallen.

‘Ik ben hier gisteren geweest, dus ik ken de weg,’ zegt ze.

‘Hier is de buitenmanege,’ wijst ze aan. ‘Daar kun je rijden als het mooi weer is. Maar er is ook een binnenbak in die grote hal.’

‘En dit is Tijger, je nieuwe paard,’ zegt mama even later. Ze wijst naar een groot paardenhoofd, dat nieuwsgierig naar hen toedraait.

‘Wow,’ weet Cindy alleen maar te zeggen. ‘Wat een gigantisch groot paard!’

Tijger heeft een klein wit vlekje op zijn voorhoofd. Maar dat is ook het enige dat klein aan hem is.

Cindy kijkt voorzichtig de stal in.

Ze ziet dat hij ook vier witte voeten heeft. Wat een grote hoeven heeft dat paard!

Tijger is prachtig roodbruin, een echte vos.

Cindy voelt zich ineens heel klein worden. Dit paard is heel wat anders dan Zano! Moet ze op dit enorme dier gaan rijden?

‘Hallo,’ horen ze achter zich. ‘Zijn jullie je nieuwe paard aan het bewonderen? Mooi dier hoor, waar komt hij vandaan?’

De stalbaas, meneer Beerboom, staat naast Cindy en mam. Hij aait Tijger over zijn neus.

‘Hij komt uit Groningen,’ zegt mam. ‘Tijger is gefokt door Cindy’s oom. Oom Harold fokt springpaarden. Die verkoopt hij naar het buitenland. We hebben Tijger voor een maand op proef.’

‘Ik ben benieuwd hoe Tijger kan springen,’ zegt meneer Beerboom. ‘Zullen we hem even in de buitenbak laten springen? Daar staan een paar hindernissen.’

Mam vindt dat een goed idee.

Eerst geeft meneer Beerboom Cindy een hand.

‘Jij bent natuurlijk Cindy,’ zegt hij.

Cindy knikt alleen maar.

Meneer Beerboom is ook al zo groot, net als Tijger. Alles hier op stal is groot. De vrachtwagen op de parkeerplaats, de paarden, de boxen. Heel anders dan op de manege, waar vooral pony’s staan. Meneer Beerboom opent de boxdeur en Tijger komt naar buiten. Cindy staat nu naast haar nieuwe paard.

Help, denkt ze, hij is nóg groter dan ik dacht. Tijger is een reus, ik heb nog nooit zo’n groot paard gezien!

6. Een mannenpaard

Ook meneer Beerboom lijkt onder de indruk van Tijger.

‘Mooi paard,’ zegt hij.

Tijger danst met grote passen met de stalbaas mee. Zodra hij wordt losgelaten in de buitenbak, galoppeert hij weg. Snuivend racet hij naar de andere kant van de bak. Daar maakt hij een stop om dan weer bokkend en springend terug te galopperen. Even staat hij voor hen stil. Hij briest een paar keer en draaft dan met opgeheven staart weg.

‘Een goed paard,’ zegt meneer Beerboom nog een keer. ‘Maar dat is geen makkelijk paard voor een jong meisje. Hij is groot en sterk.’ ‘Helen heeft al vier maanden op hem gereden,’ zegt mam. ‘Maar ik denk dat Helen de laatste weken weinig tijd heeft gehad om te rijden. Ze is vorige maand gaan studeren in Utrecht. Tijger is een jong paard, dus hij heeft veel energie. En hij kan natuurlijk nog niet zoveel als een ouder paard. Maar Cindy kan hem alles leren. Mijn dochter rijdt al bijna zes jaar. Haar kamer staat vol met de prijzen die ze heeft gewonnen.’

Meneer Beerboom pakt een lange zweep, die tegen de bakrand staat. Met de zweep gaat hij de bak in. In de bak staan een paar hindernissen. Meneer Beerboom drijft Tijger met de zweep naar de hindernissen. Het paard galoppeert zonder angst op de hindernissen af. Met het grootste gemak springt hij eerst over een lage hindernis. Daarna gaat hij over een hele hoge hindernis. ‘Die Tijger kan goed springen,’ zegt meneer Beerboom bewonderend.

‘Denkt u echt?’ vraagt mam. ‘Nou, dat komt dan goed uit. Cindy springt het liefst, hè Cindy?’

Cindy heeft al die tijd nog niets gezegd. Ze kijkt bewonderend en een beetje angstig naar de grote vos. Die is nu van haar. Zou hij ook zo springen en bokken als ze op hem zit? Tijger is een wild paard! Daarom zal hij wel Tijger heten. Cindy is nooit bang

geweest op de manege. Ze is heus wel een keer van een pony afgevallen. Maar van een pony val je niet zo hard. Als je van Tijger afvalt, dan val je een paar meter naar beneden!

‘Ik vind dressuur ook wel leuk,’ zegt Cindy tegen meneer Beerboom. Ze moet er niet aan denken om direct met Tijger te gaan springen! ‘Eh, je moet je paard toch eerst goed kunnen rijden in de dressuur, voordat je ermee gaat springen. Anders kun je hem niet naar de hindernissen sturen.’

‘Haha,’ lacht meneer Beerboom. ‘Dit paard zal niet makkelijk te besturen zijn voor zo’n klein meisje als jij. Je bent maar een mug op zijn rug. Ik denk niet dat hij zich iets van jou aantrekt. Dit is een echt mannenpaard!’

‘Nou Cin,’ zegt mam even later. ‘Ik heb nog meer te doen vandaag. Ik heb Robin beloofd om naar zijn wedstrijd te komen kijken. Papa is al met hem mee. Ik laat jou lekker bij je nieuwe paard. Ik kom je aan het eind van de middag wel ophalen. Dom eigenlijk dat we je fiets niet achterop de trekhaak hebben gezet. Dan had je zelf naar huis kunnen komen. Tijgers zadel en hoofdstel hangen in de zadelkamer. Zijn naam staat achterop het zadel. Je poetsdoos staat onder het zadel. Je kunt altijd één van de staljongens vragen om te helpen. Dat heb ik met meneer Beerboom afgesproken. Doe, fijne dag hoor.’

Cindy ziet haar moeder weglopen. Het liefst zou ze achter haar aanrennen. Ze wil hier helemaal niet in haar eentje achterblijven! Ze kent hier toch niemand? En ze wil dat grote, wilde paard helemaal niet. Cindy wil terug naar de manege, naar Zano! Maar haar moeder is al weg. Cindy mag niet meer op de manege komen en Zano is verkocht.

Cindy krijgt een brok in haar keel.

‘Breng Tijger maar naar zijn stal, hij heeft genoeg gerend,’ zegt meneer Beerboom tegen Cindy. ‘Ga maar kennis met hem maken, poetsen en zo.’ Hij geeft haar het losse halstertouw van Tijger en loopt ook weg.

Cindy staat twijfelend voor het hek. Ze durft niet naar haar nieuwe paard toe!

Cindy staat al een paar minuten voor het hek van de buitenbak.

Tijger snuffelt aan het zand en begint met zijn voet te schrapen. Dan zakt hij door zijn benen om eens lekker te gaan rollen. Vier keer rolt hij over zijn rug heen en weer. Daarna staat hij op en schudt zich uit.

Cindy hoort een paard briesen en ze kijkt om.

Er komt een jongen aangereden op een enorm groot paard. Het is net zo'n druktemaker als Tijger, ziet Cindy. Het bruine paard schudt heftig met zijn hoofd. Hij stampst ongeduldig met zijn voet op de grond.

'Wil je dat paard snel uit de bak halen?' vraagt de jongen aan Cindy. Hij kijkt haar bijna niet aan. Alsof ze onbelangrijk is. 'Ik wil gaan rijden en dat gaat een beetje moeilijk met een loslopend paard erbij.'

Cindy duwt het hek van de buitenbak open. Ze zal Tijger nu toch echt moeten pakken!

Het paard van de jongen wordt steeds drukker. Hij steigert een paar keer achter elkaar.

'Schiet nou eens een beetje op!' snauwt de jongen.

Cindy loopt snel de bak in.

'Tijger!' roept ze.

Tijger komt direct naar Cindy toe gedraafd.

Goh, hij luistert naar zijn naam, net als Zano, denkt Cindy verrast. Maar Tijger stopt niet netjes voor haar, zoals Zano altijd deed. Hij lijkt wel dwars door haar heen te willen lopen!

Cindy kan nog net op tijd wegspringen.

Tijger loopt door naar het hek en hinnikt luid naar het andere paard.

Cindy kijkt beschaamd op naar de jongen.

'Hij kent me nog niet,' zegt ze.

Gelukkig komt de stalbaas eraan. Hij kan Tijger wel pakken en geeft hem aan Cindy over.

'Kun je hem zelf naar stal brengen?' vraagt hij.

7. Ik ben Cindy

Cindy trekt aan het halstertouw en ja hoor, Tijger volgt haar de bak uit.

Bij de stalgebouwen moeten ze verder over een straatje met aan beide kanten boxen.

Tijger hoort een paard hinniken. Hij sleurt Cindy er naartoe.

Cindy trekt aan het halstertouw, maar Tijger loopt gewoon door.

Hij drukt zijn neus tegen de neus van het andere paard.

Plotseling begint Tijger te schreeuwen. Hij slaat met zijn voorbeen naar voren, vlak langs Cindy's knie.

Nee hè, denkt Cindy, hij had mijn knie wel kunnen breken.

'Kom nou eens mee!' roept ze tegen Tijger. Ze trekt weer aan het halstertouw, maar Tijger blijft gewoon op zijn plaats staan. Hij vindt het andere paard heel interessant.

Cindy is boos op Tijger.

'Wat ben jij lomp, zeg,' scheldt ze tegen hem. Ze geeft hem een tik op zijn neus.

Tijger kijkt haar verbaasd aan en loopt dan met Cindy mee. Maar even later slaat hij rechtsaf naar het paard in de volgende box. Cindy wordt weer meegesleurd.

Er wordt weer geneusd, geschreeuwd en met het voorbeen geslagen.

'Kijk toch uit met die knol,' hoort ze ineens roepen. 'Hij maakt alle paarden gek.'

Een jongen komt driftig aanlopen. Hij pakt Tijger van Cindy over. Hij geeft een ferme ruk aan het halstertouw en brengt Tijger naar zijn stal.

'Wie ben jij eigenlijk?' vraagt de jongen als hij de staldeur van Tijger heeft dichtgemaakt. 'Je bent toch niet onze nieuwe stagiaire, hè? Al die manegemeiden hier op stal, je hebt er niets aan! De paarden luisteren niet naar hen. Ze zijn alleen maar lieve manegepony's gewend.' De jongen kijkt haar brutaal aan.

Maar Cindy kijkt net zo brutaal terug! Deze jongen is even oud of misschien iets ouder dan zijzelf, schat ze. Dertien of veertien jaar

dus. In elk geval veel jonger dan die stomme jongen op het steigerende paard bij de buitenbak.

Wat denkt hij wel, deze knul met zijn stomme opmerkingen over manegemeisjes? Hij kent haar niet eens!

Cindy is het helemaal zat! Ze heeft een paard gekregen dat totaal niet luistert. Hier op stal lopen alleen maar jongens rond, die haar opdrachten geven of afsnauwen. Meneer Beerboom vindt dat Tijger een mannenpaard is. Blijkbaar denkt hij dat jongens beter kunnen rijden dan meisjes. En deze jongen is helemaal stomvervelend. Het is hier zelfs nog minder leuk dan op de manege!

Cindy gaat voor de jongen staan en ze rekt zich uit.

Ze slaat haar armen over elkaar en zegt bits: 'Ik ben Cindy en ik ben geen stagiaire. Ik heb hier een stal gehuurd voor... mijn nieuwe springpaard Tijger. Je mag wel eens wat aardiger tegen mij zijn, want ik ben hier een klant. Als je zo brutaal blijft, ga ik naar je baas. Misschien word je dan wel ontslagen!'

'Hahahaha!' De jongen loopt bulderend van het lachen weg.

Nu is Cindy helemaal woedend.

Stampvoetend loopt Cindy naar de zadelkamer.

Met de poetsdoos vol nieuwe borstels gaat ze de box van Tijger in. Hij begint wat om haar heen te draaien en ze geeft hem een flinke tik op zijn neus.

'Stilstaan!' zegt ze en zowaar, hij staat stil.

Cindy kan haar paard nu eens goed bekijken.

Tijger is mooi gebouwd. Hij heeft een lange rug en gespierde billen.

Cindy ziet aan de onderkant van zijn achterbeen een bultje zitten. Dat is de oude wond, waar oom Harold over heeft verteld. Ze durft niet aan het been te komen. Stel dat Tijger naar haar probeert te slaan?

Eerst maar even zijn hals en rug poetsen, denkt Cindy. Kijken hoe hij daarop reageert.

De jongen die lachend wegliep, komt de box naast haar binnen. Hij draagt een zadel over zijn arm en heeft een hoofdstel in zijn hand. Cindy gluurt naar hem tussen de tralies door.

Is hij één van de staljongens, die meneer Beerboom in dienst heeft? Zo gedraagt hij zich in elk geval niet.

De jongen maakt het zadel vast met de singel. Het paard hapt hem direct in zijn arm.

‘Au,’ hoort Cindy de jongen uitroepen. Hij geeft het paard een tik en wrijft dan over de pijnlijke plek.

‘Hahaha,’ lacht Cindy luid en duidelijk. ‘Dat is je verdiende loon. Dat paard luistert niet naar jou!’

De jongen ziet nu pas dat Cindy door de tralies naar hem staat te kijken. Hij voelt zich betrapd!

‘Eh, normaal is dit een braaf paard,’ zegt hij. ‘Maar ik denk dat ik de singel te snel heb aangetrokken. Daar kan ze niet tegen.’

Hij doet het hoofdstel bij de merrie om en vraagt: ‘Hoe heet jij ook al weer?’

‘Ik heet Cindy,’ zegt Cindy kattig. ‘Ben je dat nu al weer vergeten? Ik heb toch heel duidelijk mijn naam genoemd.’

‘Sorry,’ zegt de jongen. ‘Nu weet ik het weer. Maar er komen hier vaak meisjes om een paar dagen stage te lopen. Het is niet nodig al die namen te onthouden.’

‘Waarom is dat niet nodig?’ wil Cindy weten.

De jongen haalt zijn schouders op. ‘Ik zie ze toch nooit meer.’

‘Hoe heet je paard?’ vraagt Cindy nieuwsgierig.

De jongen haalt zijn schouders op.

‘We noemen haar: die bruine merrie. Haar naam staat in haar paspoort, maar het paspoort ligt op kantoor. Ze wordt toch weer verkocht. Waarom zou ik haar naam dan onthouden?’

Cindy vindt dat raar. Je rijdt op een paard en je weet zijn naam niet eens. Op de manege hebben alle pony’s een naambordje op hun boxdeur hangen.

‘Weet je nog wel hoe je zelf heet?’ vraagt Cindy even later.

‘Haha, ja hoor. Ik heet Nico.’

‘Is die eh... bruine merrie van je baas?’

‘Ja, ze is van mijn vader,’ zegt Nico.

‘Is meneer Beerboom jouw vader?’ vraagt Cindy verbaasd.

Nico knikt.

‘Heb je ook een paard van jezelf?’ wil Cindy weten.

‘Nee,’ zegt Nico. ‘Alle paarden zijn te koop, want we zijn een handelstal. Ik probeer zoveel mogelijk verschillende paarden te

rijden. Ik rijd ze ook in de wedstrijd. Daar kan ik van leren. Ik moet ook nog veel leren, want later neem ik de zaak van mijn vader over.'

Nico kijkt trots, een beetje te trots, vindt Cindy.

'Nou, toe maar!' zegt ze spottend.

Nico gaat de stal uit met zijn opgezadelde merrie.

Cindy blijft alleen achter met Tijger.

Cindy wil Tijgers hoofd poetsen en ze pakt een zachte borstel.

Haar gedachten zijn bij Nico. Wat een brutale jongen, denkt ze. Hij denkt dat hij heel belangrijk is, omdat zijn vader hier de baas is.

Maar ik laat hem echt niet de baas over me spelen, hoor! En ook niet door de jongens, die hier werken. Het is hier nog erger dan op de manege. Iedereen wil de baas spelen.

Op dat moment pakt Tijger Cindy's capuchon vast. De capuchon, die vastzit aan haar trui.

Tijger trekt aan de capuchon en Cindy hangt met haar benen in de lucht.

'Help!' roept Cindy uit.

Ze voelt zich machteloos. Haar benen zijn helemaal los van de grond.

Cindy fietst met haar benen door de lucht. Ze hoopt dat Tijger haar zal loslaten.

Maar dat gebeurt niet. Tijger staat stokstijf stil. Het is alsof hij een standbeeld is geworden.

Cindy's voeten hangen maar een paar centimeter boven het stro van de stal. Ze kan niet op de grond komen. Wat is Tijger een stom paard, denkt ze dan. Wat heeft hij er nou aan om mij met zijn tanden op te tillen? Dat paard denkt ook nergens over na. Hij doet maar wat. Waarom beweegt hij niet? Tijger lijkt wel te slapen! Ik moet hem wakker maken, denkt Cindy dan.

Ze geeft Tijger een tik op zijn neus en verwacht dat hij de capuchon van schrik los zal laten.

Maar ineens hangt ze een halve meter hoger boven de grond.

Het standbeeld heeft bewogen, maar de verkeerde kant op! Hij is met zijn hoofd omhoog gegaan!

Cindy begint het benauwd te krijgen. Haar keel wordt

dichtgeknepen door de rits van haar trui. Ze kan bijna geen adem meer halen.

'Help!' kan Cindy nog net uitroepen.

Maar er is niemand die haar hoort.

Cindy voelt hoe het bloed naar haar hoofd stijgt. Haar wangen bollen op en ze krijgt het ontzettend heet. Ze kan helemaal geen adem meer halen. De rits van de trui snijdt in haar keel, dat doet pijn.

Tijger is niet van plan de capuchon los te laten en Cindy denkt dat ze dood gaat.

Ineens hoort Cindy een scheurend geluid.

Ze valt eerst met beide voeten op de grond en daarna valt ze op haar kont.

Eindelijk kan ze weer adem halen! Higgend haalt ze lucht binnen. Het duurt een paar minuten voordat ze genoeg zuurstof in haar longen heeft.

Dan kijkt ze omhoog, naar haar nieuwe paard.

Tijger heeft nog steeds de capuchon in zijn mond. Hij kijkt verbaasd naar Cindy.

De capuchon is losgescheurd van Cindy's trui.

Wat een geluk, denkt Cindy. Als de capuchon niet was losgescheurd, was ik gestikt!

Voorzichtig staat Cindy op.

Ik moet oppassen met Tijger, zegt ze tegen zichzelf. Hij weet gewoon niet wat hij doet.

Het liefst zou ze de stal uitgaan om nooit meer terug te komen.

Ze hoeft hier niet te wachten op mam, ze kan ook naar huis lopen!

In een half uur kan ze thuis zijn.

Dan zegt ze tegen pap en mam dat ze Tijger niet wil. Laat oom Harold hem maar terugnemen! Tijger is hier toch voor een maand op proef? Nou, Cindy weet al genoeg na een uur. Ze heeft geen maand proeftijd nodig! Dit is geen paard voor haar. Paarden zijn heel anders dan pony's. Veel te groot en ook nog gevaarlijk. Dat steigerende paard van die staljongen is toch ook gevaarlijk? Hier staan alleen maar gevaarlijke paarden! Niets voor haar.

Maar dan denkt Cindy aan Wendy en Maryam. Zij lachen zich rot als Cindy het opgeeft. Vooral Maryam. Zij is dit jaar clubkampioen

geworden. Nu denkt ze dat ze beter kan rijden dan Cindy. Ze heeft gezegd dat Cindy alleen maar op Zano kan rijden en niet op andere paarden. Cindy moet maar eens op een manegepony rijden om te laten zien dat ze écht kan rijden. Wat een onzin praat die Maryam!

En dan deze Nico.

‘Die manegemeiden zijn alleen maar lieve pony’s gewend,’ heeft hij gezegd.

Niet opgeven, zegt Cindy tegen zichzelf. Ze wil niet dat die stomme kinderen gelijk krijgen.

8. Ruilen

Ik ga op Tijger rijden, besluit Cindy. Dan weet ik meteen wat hij wel en niet kan. Helen heeft toch een paar maanden op hem gereden? Zij kan heel goed rijden. Zano kon al veel toen ik hem van haar kreeg. Maar niet alles, zoals Maryam denkt. Ik heb Zano ook veel moeten leren. Anders had ik toch niet zoveel bekens met hem gewonnen? Een pony loopt heus niet vanzelf. Tijger heeft een paar weken weinig gedaan. Misschien doet hij daarom zo wild. Het kan zijn dat hij heel braaf is met rijden. Tijger heeft al in de bak los gelopen. Misschien is hij zijn teveel aan energie nu kwijt.

Cindy gaat het zadel en hoofdstel uit de zadelkamer halen.

Het kost haar grote moeite om het zadel op Tijgers rug te krijgen.

Wat is zo'n paardenzadel zwaar en wat is Tijger hoog!

Gelukkig blijft Tijger rustig stilstaan.

Nu het hoofdstel nog, denkt Cindy. Ze slaat de teugels over Tijgers hoofd en houdt het bit voor zijn mond. Tijger gaat met zijn neus omhoog. Hij wil dat bit niet.

Cindy wordt boos op Tijger.

'Foei toch,' scheldt ze hem uit. 'Waarom werk je niet even mee?'

Tijger steekt zijn neus nog verder in de lucht.

'Je weet precies hoe groot je bent, hè?' zegt Cindy. 'Nou, dan wacht ik gewoon tot je naar beneden komt. Je kunt niet altijd met je neus omhoog blijven staan!'

Tijger houdt het lang vol. Zoveel geduld heeft Cindy niet.

Ik moet iets verzinnen, denkt ze.

Ze begint Tijger onderaan zijn hals te kriebelen.

Direct komt hij omlaag met zijn hoofd. Dat gekriebel op zijn hals vindt hij lekker.

Cindy houdt het bit weer voor zijn mond.

Tijger gaat opnieuw omhoog met zijn neus.

Cindy kriebelt hem weer en Tijger komt weer naar beneden.

Zo gaat het een keer of acht. Even kriebelen en als Tijger naar beneden komt, houdt Cindy het bit voor zijn mond.

Opeens hapt Tijger in het bit en Cindy kan het hoofdstel snel over zijn oren trekken.

Ze maakt de riempjes vast.

Tijger wrijft met zijn hoofd over haar trui.

Cindy aait hem over zijn neus.

‘Zijn we nu vriendjes?’ vraagt ze en Tijger knikt.

Cindy brengt Tijger de stal uit. Deze keer loopt hij braaf achter haar aan naar de buitenbak.

Er zijn drie jongens in de bak aan het springen. Ook Nico op de bruine merrie.

Zijn vader, meneer Beerboom, staat erbij te kijken.

Cindy loopt met Tijger de bak in. Ze voelt zich niet erg veilig tussen de galopperende en springende paarden.

Snel opstijgen, denkt ze.

Maar dat is niet eenvoudig op een groot paard, dat niet stil staat.

Cindy zet haar voet in de stijgbeugel. Ze trekt zich aan het zadel omhoog en slaat haar rechterbeen heen over het zadel.

Dan gaat Tijger er in vliegende vaart vandoor.

Cindy heeft haar rechter stijgbeugel nog niet aan haar voet.

‘Kijk uit voor Tijger!’ roept meneer Beerboom naar de jongens.

De jongens sturen hun paarden naar het midden van de bak.

Tijger vliegt met Cindy langs de houten omheining.

Het lijkt wel of er geen einde komt aan de racepartij.

Rondjes lang galoppeert Tijger langs de omheining.

Cindy kan niets meer zien. Door de wind krijgt ze tranen in haar ogen. Haar haren wapperen onder haar cap vandaan.

Na vier rondjes in keiharde galop kan ze haar voet in de rechter stijgbeugel steken. Ze heeft weer steun en gaat rechtop zitten.

Na twintig rondjes gaat Tijger wat langzamer galopperen.

Uiteindelijk wordt hij moe en gaat hij over in stap.

De andere jongens gaan weer door met springen. Ze hebben gewoon gewacht tot Tijger stopte met galopperen. Ze hebben helemaal niets gezegd.

Zelfs meneer Beerboom doet net of er niets is gebeurd.

Hij geeft Nico een aanwijzing. ‘Laat die merrie eens wat harder werken. Ze is een beetje lui.’

‘Ze heeft weinig conditie,’ zegt Nico tegen zijn vader.
‘Niets mee te maken, aanpakken dat paard!’
Cindy zit te trillen op haar zadel. Zo hard is ze nog nooit op een paard gegaan. Zelfs niet in de bossen met Zano.
Tijger laat zich niet besturen. Hij doet wat hij zelf wil.
Maar Cindy durft ook niet af te stijgen. Ze wil niet uitgelachen worden door meneer Beerboom en zijn jongens!

Tijger begint uit zichzelf te draven. Hij is weer uitgerust.
Cindy pakt de teugels wat strakker, maar dat heeft geen invloed op Tijger. Hij blijft draven en gaat alweer sneller en sneller.
Cindy kijkt om zich heen. De andere paarden galopperen allemaal. Alleen de merrie van Nico draaft in een rustig tempo.
Ik rijd achter Nico aan, denkt ze. Tijger kan moeilijk door die merrie heenlopen.
Dit gaat goed, denkt Cindy na een paar minuten. Tijger wordt al veel rustiger.
Maar ineens gaat Nico de andere kant op. In galop gaat hij af op een torenhoge hindernis.
Tijger gaat er achteraan, hij blijft de merrie volgen.
Cindy kan helemaal niets doen om hem te stoppen of de andere kant op te sturen.
Met een enorme boog springt Tijger over de hindernis.
Hij gaat zó hoog, dat Cindy de lucht in wordt geschoten. Een tel later smakt ze tegen de grond.
Even blijft Cindy stil op de grond liggen. Ze is versuft door de enorme smak die ze heeft gemaakt.
Iets later gaat ze voorzichtig rechtop zitten. Ze wrijft over haar pijnlijke knie.
Cindy ziet hoe meneer Beerboom Tijger vangt.
Hij komt met het paard naar haar toe en zegt: ‘Ik wil dit paard wel ruilen tegen die brave merrie waar Nico op rijdt. Tijger is veel te groot en te sterk voor jou. Straks verongeluk je nog met hem. Mijn jongens kunnen hem wel aan. Ik heb je al gezegd dat Tijger een mannenpaard is. Die bruine merrie past veel beter bij jou. Dus als je wilt, kunnen we wel ruilen. Zeg dat maar tegen je ouders. Zij moeten het er natuurlijk mee eens zijn.’
Het liefst wil Cindy direct naar haar moeder bellen. De merrie lijkt

haar een veel leuker paard dan Tijger. Ook al heeft ze Nico in zijn arm gebeten. Met rijden is ze wél rustig. Dat heeft Cindy zelf gezien.

Cindy wil eigenlijk niets meer met Tijger te maken hebben! Hij is lomp en hij luistert helemaal niet.

De jongens kijken haar allemaal aan.

Ze vinden haar stom, ziet Cindy. Dat maakt haar weer woedend.

'Ik probeer het toch nog een keer,' zegt ze.

Cindy stijgt weer op.

9. Aan mij wordt niets gevraagd

De stalruiters en Nico verdwijnen één voor één uit de bak. Ze zijn klaar met hun paarden.

Cindy blijft alleen achter met Tijger.

Tijger hinnikt voortdurend naar de andere paarden. Hij vindt het niet fijn om alleen te zijn.

Voor het hek van de bak staat hij steeds stil. Het liefst wil hij naar de andere paarden op stal.

‘Nee, nu luister je naar mij!’ zegt Cindy en ze trekt hem voor het hek weg. ‘Vooruit, doe wat ik zeg, we gaan nu in draf.’

Tijger begint te draven.

Goh, hij luistert, denkt Cindy.

Ze draven een paar rondjes.

‘Braaf, Tijger,’ zegt Cindy en ze klopt hem op zijn hals.

Dat vindt Tijger fijn en hij begint te briesen.

Daarna probeert Cindy een paar manegefiguren te rijden.

Als ze wil gaan stappen, doet Tijger het ook direct.

‘Ik ga je lekker wassen,’ zegt Cindy tegen Tijger. Hij staat rustig in zijn box aan wat hooi te knabbelen.

Cindy heeft het hoofdstel afgedaan en het zadel van zijn rug gehaald.

Tijger is nat van zijn oren tot zijn staart. Wat heeft hij lopen zweten!

Cindy doet Tijger zijn halster weer om en opent de boxdeur.

Alles hier op stal is luxer dan op de manege. Op de manege hebben ze geen plaats om een paard af te spuiten, maar hier wel.

Cindy zet Tijger vast tussen twee palen. Aan beide palen hangen korte touwen. Ze klikt de touwen vast aan Tijgers halster.

Cindy pakt de slang, die aan de muur hangt en zet de kraan aan. Eerst spuit ze op Tijgers hoeven. Ze wil kijken of hij schrikt van het water.

Tijger staat geïnteresseerd naar de slang te kijken. Hij is er

bepaald niet bang van.

Dan richt Cindy de waterstraal op Tijgers natte hals.

Tijger vindt het water lekker. Hij probeert zijn hoofd om te draaien, naar de slang toe.

Tijger komt niet ver, omdat hij vaststaat aan de touwen.

Cindy gaat met de slang naar Tijgers mond. Dat vindt hij prachtig.

Met zijn neus proest hij in het water.

‘Je bent toch wel een lief paard, Tijger,’ zegt Cindy. ‘We moeten aan elkaar wennen, hè? Blijf hier nog maar even staan. Ik doe de kraan uit, dan mag je terug naar je stal.’

Cindy hangt de slang weer aan de muur.

Ineens hinnikt er een paard vanuit het weiland.

Tijger schiet naar voren en galoppeert weg.

De palen, waaraan hij vaststond, zijn als luciferstokjes afgebroken.

De palen slingeren aan zijn halster.

Cindy rent achter Tijger aan.

Dit gaat niet goed, denkt ze. Tijger zal verongelukken!

Bij het weiland staat Tijger stil. Hij wil neuzen met het andere paard.

Maar het paard in de wei rent weg. Hij schrikt als hij de palen aan Tijgers halster ziet slingeren.

Langzaam loopt Cindy naar Tijger toe.

‘Blijf maar stilstaan,’ zegt ze tegen Tijger. ‘Dan komt alles goed.’

Tijger blijft stokstijf stilstaan. Met angstige ogen kijkt hij naar Cindy.

Ze pakt Tijger bij zijn halster en klikt de touwen af. De palen vallen op de grond.

Gelukkig, geen gevaar meer, denkt Cindy.

‘Kom maar mee naar stal, Tijger,’ zegt ze.

Als een hondje loopt Tijger achter haar aan.

Als mam komt om Cindy te halen, staat Tijger rustig op stal.

Cindy is nog bezig zijn hoeven uit te krabben. Ze durft alleen aan zijn voorbenen te komen. Die lijken toch minder gevaarlijk dan zijn achterbenen.

Als ze zijn linkerhoef aan het uitkrabben is, legt Tijger zijn kin op Cindy’s rug.

Verrast veert Cindy op. Zano deed dat ook altijd.

Ze voelt zich ineens veel vertrouwder met Tijger en aait hem over zijn neus.

In zijn ogen ziet ze dat hij in de war is en onzeker.

‘Wees maar niet bang, Tijger,’ zegt Cindy. ‘Ik zal wel voor je zorgen.’

‘Hoe is het gegaan?’ vraagt mam, als ze voor Tijgers box staat.

‘Wel goed,’ zegt Cindy.

Meneer Beerboom staat ineens naast Cindy’s moeder.

‘Dit paard is levensgevaarlijk,’ zegt hij opgewonden tegen mam. ‘Je dochter is keihard van hem afgevallen. Dat paard loopt alle kanten met haar op. Ze heeft niets over hem te vertellen. En hij heeft de palen van mijn spuitplaats stukgetrokken. Zo’n sterk dier moet hard worden aangepakt. Hij kent zijn eigen krachten niet. Tijger is niets voor Cindy. Ik wil hem wel ruilen tegen een brave merrie. Die bruine merrie hiernaast is ook groot genoeg voor je dochter, maar ze is niet zo sterk en ze luistert heel goed. Die merrie past beter bij je dochter.’

Geschrokken kijkt mam naar Cindy.

‘Wat is er vanmiddag allemaal gebeurd?’ roept ze uit. ‘Ben je van hem afgevallen? Heb je je bezeerd? Je zei toch dat het goed ging?’ Cindy haalt haar schouders op.

‘Tijger is een beetje wild,’ zegt ze. ‘Hij sprong idioot hoog over een hindernis. Ik verwachtte niet dat een paard zó hoog zou springen en daarom viel ik van hem af. Maar de volgende keer zal dat niet meer gebeuren. Ik moet gewoon de stijgbeugels een gaatje korter doen. Dan heb ik meer evenwicht. Tijger is veel groter dan Zano en hij springt ook hoger. We moeten nog aan elkaar wennen, hè Tijger?’

Tijger snuffelt aan Cindy’s trui en ze geeft hem een aai over zijn neus.

‘Die valpartij is niet het enige, hoor,’ zegt meneer Beerboom.

‘Tijger is er vandoor gegaan in de bak, wel twintig rondjes lang. Ik moest mijn ruiters naar het midden sturen, anders waren er ongelukken gebeurd. Met die bruine merrie kan Cindy gewoon rustig in de bak rijden. Dan kunt u met een gerust hart naar huis gaan. Ik wil Tijger alleen maar ruilen om u te helpen!’

‘Ik weet niet of we Tijger zomaar kunnen ruilen,’ zegt mam nadenkend. ‘Hij is een maand op proef, we hebben hem nog niet

gekocht. Ik zal het met oom Harold moeten overleggen.’
‘Dat zou ik....’ Meneer Beerboom en mam lopen pratend weg. Cindy kan niet meer horen wat ze verder bespreken. Verbaasd blijft Cindy achter. Aan mij wordt nooit iets gevraagd, bedenkt ze opeens. Eerst heeft mama Zano verkocht aan die stomme Wendy. Waarom heeft ze niet gevraagd wat ik ervan vond? Ik had hem liever aan Romy willen verkopen! Ze had toch even kunnen wachten tot ik thuis was? Toen heeft papa met oom Harold afgesproken dat Tijger hier zou komen. Papa heeft mij niet eens gevraagd of ik Tijger wel wilde. Ik had toch gezegd dat ik geen paard wilde? En nu wil meneer Beerboom Tijger weer ruilen voor die bruine merrie. Er wordt weer niets aan mij gevraagd. Het lijkt wel of ik niet besta!

Zachtjes wrijft Tijger met zijn mond langs Cindy’s gloeiende wangen. Hij wil haar een kus geven, net als Zano bij hun eerste ontmoeting.

‘Je bent lief, Tijger,’ fluistert Cindy zachtjes tegen hem. ‘Over jou wordt ook zomaar beslist. Je bent als een pakketje met de paardentaxi afgeleverd. Voor jou is het ook niet makkelijk. Je komt op een nieuwe stal, je krijgt een nieuw baasje en andere vriendjes. We lijken wel een beetje op elkaar, vind je niet? Ik ben ook weg bij de manege en bij Zano. Ik vind dat ik Zano in de steek heb gelaten. Hij heeft niet zo’n leuk baasje gekregen. Maar jou laat ik niet in de steek, wat er ook gebeurt!’

Pap vindt het een goed idee om Tijger te ruilen voor de bruine merrie.

’s Avonds probeert hij met oom Harold te bellen, maar oom Harold is het hele weekend weg. Dat hoort pap van Helen. Zij is thuis om op de paarden te passen.

Pap zegt tegen Helen dat hij later terugbelt.

Hij wil al ophangen, maar Cindy pakt de telefoon uit zijn hand. Zij wil zelf met Helen praten.

Helen is toch Tijgers vorige baasje geweest? Dan moet zij hem goed kennen!

Cindy vertelt Helen wat er allemaal gebeurd is met Tijger.

Haar nichtje kijkt er vreemd van op.

‘Tijger heeft nooit eerder zo gek gedaan,’ zegt ze. ‘Misschien is hij

in de war door de verhuizing. Tijger is een heel gevoelig paard. Hij is nog nooit van stal geweest en mist zijn vriendjes natuurlijk. Je moet hem de tijd geven om te wennen, Cindy!’

Cindy is het helemaal met Helen eens.

‘Tijger is bang voor al het nieuwe,’ zegt ze tegen haar nichtje.

‘Maar ik weet dat hij het allemaal niet kwaad bedoelt. Hij begint me al een beetje te vertrouwen.’

Na het telefoongesprek willen pap en mam met Cindy praten.

‘Ik heb er spijt van dat we aan Tijger zijn begonnen,’ zegt pap.

‘Oom Harold beseft niet hoe jong en onervaren jij bent. Helen is vijf jaar ouder dan jij. Zij is gewend op grote paarden te rijden. Ik ga oom Harold zeggen dat we een vergissing hebben gemaakt. Hij moet Tijger terugnemen. Of hij moet hem willen ruilen tegen die brave merrie.’

‘Nee,’ zegt Cindy. ‘Ik houd Tijger! Jullie...’

Mam praat gewoon door Cindy heen. ‘Misschien kan Cindy morgen even op die merrie rijden,’ zegt ze tegen pap. ‘Als dat ook niet lukt, dan praten we niet over ruilen. Dan gaat Tijger gewoon zo snel mogelijk terug naar Groningen. We kunnen ook een grote pony of een paard voor Cindy zoeken op internet. Misschien is dat paard nog te koop, dat ik van de week op internet zag. Weet je wel, Cindy? Dat bruine paard, dat zo goed is in dressuur en springen?’ Cindy staat op en stamp met haar voet op de grond.

‘Nu zijn jullie weer over mij aan het beslissen!’ roept ze boos uit.

‘Jullie hebben Zano aan het verkeerde meisje verkocht. Die stomme Wendy maakt alleen maar ruzie. Maar ik mag daardoor niet meer op de manege komen. Daarna hebben jullie Tijger voor me besteld. Ik vond het eerst een groot, eng paard. Jullie lieten me met dat enge paard achter. Ik was voor het eerst op een nieuwe stal. En net nu ik Tijger leuk ga vinden, moet hij weer weg! Jullie willen alles voor me beslissen. Ik ben geen klein kind meer, ik ben al dertien!’

Pap en mam kijken haar sprakeloos aan.

‘Wat wil jij dan?’ vraagt pap, na een lange stilte.

‘Ik wil Tijger houden,’ zegt Cindy.

Pap en mam kijken elkaar eens aan.

‘Nou oké,’ zegt pap. ‘Je mag het nog even proberen met Tijger.’

‘Maar er mogen geen rare dingen meer gebeuren,’ waarschuwt mam. ‘Als hij er weer vandoor gaat, gaat hij weg. Ik wil niet dat je een ongeluk krijgt.’

10. Nog een kans

Het is een dag later en Cindy staat voor de stal van haar nieuwe paard.

'Hallo Tijger,' zegt Cindy.

Tijger hinnikt zacht naar haar.

Cindy pakt een snoepje uit haar zak en geeft het hem.

'Ik ga jou vandaag eerst longeren,' zegt Cindy tegen Tijger. 'Heeft Helen je wel eens gelongeerd? Je loopt dan rondjes om me heen aan een lange lijn. De lange lijn heet een longe. Aan de longe kun je al je energie kwijt. Dan mag je bokken en rennen zoveel als je wilt. Daarna gaan we samen in de buitenbak rijden. Een beetje oefenen in dressuur. Ik zal meneer Beerboom vragen of je vanmiddag in de wei mag. Bij dat andere paard, weet je wel? Waar je gisteren zo graag naartoe wilde. Ik zal ervoor zorgen dat jij je hier thuis gaat voelen.'

Naast de parkeerplaats is een speciale longeerbak. Het is een ronde zandbak met een hoge omheining. Cindy loopt er met Tijger naartoe.

Ineens komt er een tractor de hoek om scheuren.

Tijger verstijft en kijkt met grote angstogen naar de tractor.

Cindy schrikt ook enorm.

'Ho Tijger, rustig!' roept ze angstig uit. Ze trekt aan het bit.

De grote tractor komt dichterbij.

Cindy raakt in paniek. Als Tijger wegrent, kan ze hem nooit houden!

Ze trekt nog een keer aan het bit.

Tijger steigert hoog en galoppeert dan weg.

Cindy probeert de longe vast te houden, maar ze wordt door Tijger meegesleurd.

Ze glijdt een stuk achter hem aan over het straatje voor de stallen.

Dan wordt de longe uit haar handen getrokken.

Cindy valt voorover, met haar gezicht in een plas.

Als ze weer opkijkt, ziet ze Tijger het pad naar de straat afrennen. Bij de straat slaat hij linksaf naar het dorp.

O nee, denkt ze. Tijger rent de straat op met de longe achter zich aan. De longe zal ergens achter blijven haken en dan slaat Tijger over de kop.

Cindy springt op. Ze let niet op de schaafwonden op haar handen, maar rent achter Tijger aan.

Ineens ziet ze Nico uit de zadelkamer komen met een zadel op zijn arm.

‘Help Nico!’ roept ze uit. ‘Tijger rent naar het dorp. Hij heeft de longe nog aan zijn bit. Hij zal verongelukken!’

Nico bedenkt zich geen moment en legt het zadel op de grond. Dan rent hij naar zijn fiets, die tegen de muur staat.

‘Spring achterop,’ roept hij.

Ze fietsen zo snel mogelijk achter Tijger aan, maar het paard is al bijna niet meer te zien.

Even later komen ze bij de eerste huizen aan.

Om een lantaarnpaal hangt de longe. Het hoofdstel zit er nog aan. Het is natuurlijk stuk.

Iets verderop horen ze geschreeuw en gegil.

‘Pak de longe en het hoofdstel,’ schreeuwt Nico.

Cindy springt van de fiets. Ze grabbelt het hoofdstel van de grond en maakt de longe los van de lantaarnpaal.

Dan rent ze achter Nico aan.

Als ze de hoek om holt, ziet ze Nico net remmen.

En ze ziet Tijger ook. Haar paard staat kalm in een tuin te grazen, alsof er niets gebeurd is.

Hij heeft de struiken van de tuin platgelopen.

Het grasveldje lijkt wel omgeploegd.

De vrouw, die in het huis woont, is schreeuwend met haar kinderen naar binnen gevlucht.

Cindy staat een beetje dom met het kapotte hoofdstel in haar hand. Hoe moet ze Tijger nu meenemen?

Maar Nico pakt het uit haar hand. Hij verandert wat riempjes, loopt naar Tijger toe en doet het paard het hoofdstel om.

‘Pak jij de fiets maar, dan neem ik Tijger mee,’ zegt Nico.

De bewoonster van het huis komt naar buiten.

‘Ik had wel doodgetrapt kunnen worden!’ roept ze. Ze wijst woedend naar Tijger. ‘Wie laat er nu zijn paard in het dorp los? Ik weet wel waar jullie vandaan komen! Ik ga naar de politie. Dit kan zo maar niet!’

Tijger begint naast Nico te dribbelen.

‘Ik ga met Tijger naar stal,’ zegt Nico. ‘Jij moet maar even met die mevrouw praten. Je haalt me zo wel in met de fiets.’

Cindy loopt naar de vrouw toe.

‘Het spijt me heel erg, mevrouw,’ zegt ze. ‘Ik zal u ons adres en telefoonnummer geven. Alle schade wordt natuurlijk betaald. We zijn goed verzekerd, hoor. Maar u moet het mijn paard niet kwalijk nemen. Tijger is nog jong. Hij is gisteren voor het eerst van zijn leven verhuisd. Hij staat pas een dag op zijn nieuwe stal. Alles is nog vreemd voor hem. Er kwam een tractor op hem af. Daar schrok hij zo van, dat hij op de vlucht is geslagen. Tijger wilde u heus niet trappen, hoor. Maar hij is wel groot, hè? Soms vind ik hem ook nog een beetje eng.’

Cindy heeft ineens tranen in haar ogen. ‘Ik denk dat pap en mam hem nu zeker terugsturen naar oom Harold. Ze vinden Tijger te groot en te sterk voor mij. Maar ik vind Tijger juist heel lief!’

Ineens slaat de vrouw haar armen om Cindy heen.

‘We hebben wel een avontuur meegemaakt, hè? Het leek wel of we in een film meespeelden. Weet je wat we doen? Als jij nou vanmiddag komt helpen om de tuin in orde te maken, dan is het goed zo. Er is niets stuk gegaan en het gras groeit wel weer aan.’

‘Wat lief van u,’ zegt Cindy en ze geeft de vrouw spontaan een zoen.

‘Ga maar snel achter je paard aan,’ zegt de vrouw. ‘Ik zie je vanmiddag wel, oké?’

Cindy haalt Nico vlak bij de stal in.

Tijger loopt rustig achter Nico aan. Hij ziet er niet uit alsof hij er vandoor is gegaan.

‘Tijger vertrouwt jou wel,’ zegt Cindy, als ze naast Nico rijdt.

Nico glimlacht. ‘Hij is moe van al zijn avonturen, denk ik.’

‘Je had wel gelijk gisteren,’ zegt Cindy ineens.

‘Wat bedoel je?’ vraagt Nico.

‘Over die manegemeisjes, die alleen maar lieve pony’s gewend

zijn,' legt Cindy uit. 'Tijger luistert niet naar me, dat weet ik heus wel. Maar denk je dat ik hem kan leren luisteren?'

Nico haalt zijn schouders op.

'Misschien,' zegt hij. 'Als je met paarden omgaat, moet je kunnen denken als een paard. Een paard probeert altijd eerst te vluchten. Dat is zijn instinct. Je moet hem leiding geven, hij moet jou kunnen vertrouwen. Dan zal hij jou volgen, al is het door het vuur. Zo gaat het als een paard in het wild in de kudde staat. Er is één merrie, die de andere paarden vertelt wat ze moeten doen. En dat is precies de rol die jij op je moet nemen.'

'Dan weet ik wat ik fout heb gedaan,' zegt Cindy nadenkend. 'Toen Tijger de tractor zag, verstijfde hij. Hij wilde er niet direct vandoor. Maar ik was zelf in paniek. Ik begon te schreeuwen en ik trok aan het bit. Toen sloeg hij op de vlucht. Als ik rustig was gebleven, was hij misschien bij me gebleven. En nu weet ik ook waarom hij gisteren de hele dag zo raar deed. Ik was doodsbang voor hem. Ik vond hem zo groot. Toen ik zag hoe bang hij zelf was, was ik niet bang meer.'

Nico knikt weer. 'Toen begon je leiding te geven. Dan komt zo'n paard tot rust.'

Cindy zou nog een heleboel aan Nico willen vragen, maar ze zijn bij de stal aangekomen.

Daar worden ze opgewacht door Nico's vader en Cindy's ouders. Mam rent naar Cindy toe.

'Wat is er gebeurd? Ik ben me dood geschrokken. Meneer Beerboom belde op. Hij vertelde dat Tijger naar het dorp was gerend! Ik dacht dat jij op zijn rug zat! Wat ben ik blij dat je op een fiets zit en niet op Tijger!'

'Tijger gaat direct terug naar oom Harold,' zegt pap beslist. 'Hoe heeft hij zo'n monster naar ons toe kunnen sturen?'

Meneer Beerboom steekt zijn armen in de lucht.

Hij roept wat overdreven tegen zijn zoon: 'Hoe kan zo'n paard nou los komen? Er is nog nooit een paard van stal naar het dorp gerend. Die Tijger is absoluut niet geschikt voor zo'n jong meisje. Zet hem maar op stal, Nico, voordat er nog meer ellende komt.'

Cindy zet de fiets tegen de muur. Dan loopt ze naar Tijger toe. 'Geef hem maar aan mij over, Nico,' zegt ze. 'Ik breng hem wel naar zijn stal.'

Ze gaat met Tijger voor de drie volwassenen staan.

'We hebben Tijger voor een maand op proef gekregen,' zegt ze.

'We zijn pas op de tweede dag van de maand. We moeten deze maand kijken of Tijger en ik bij elkaar passen. Ik vind dat we bij elkaar passen, want we vinden elkaar aardig. Maar ik moet nog veel leren. Dit jonge, grote paard is anders dan een brave pony als Zano. Zano deed alles vanzelf goed. Vandaag heb ik veel van Nico geleerd. Bijvoorbeeld dat je leiding moet geven aan een paard als Tijger. Nu weet ik hoe ik met hem om moet gaan. Ik wil hem absoluut niet kwijt! En ik vind dat ik mag beslissen of Tijger blijft of niet, niet jullie.'

Meneer Beerboom zegt tegen Nico: 'Kun jij dat meisje niet uitleggen dat ze dat paard beter weg kan doen? Ik weet niet eens of ik hem wel wil ruilen voor die merrie. Jij hebt alles gezien, jij weet hoe hij is. Een gekkenhuis, toch?'

Nico kijkt van zijn vader naar Cindy.

Cindy kijkt hem smekend aan. Ze vindt het ineens ontzettend belangrijk wat Nico gaat zeggen. Als Nico haar wil helpen met Tijger, dan komt alles vast goed.

'Ik kan me voorstellen dat Cindy hem niet kwijt wil,' zegt Nico bedachtzaam. 'Tijger bedoelt het niet kwaad. Hij is gewoon nog jong en hij kent zijn eigen krachten niet. Hij heeft veel leiding nodig. Als hij die leiding krijgt, wordt hij misschien wel een supergoed sportpaard. Cindy moet leren hem leiding te geven. Ik wil haar wel een beetje met Tijger helpen. Volgens mij leert ze snel genoeg.'

Tijger staat rustig bij het gesprek te wachten.

Cindy aait hem over zijn hals.

'Vanmiddag ga ik naar het dorp,' zegt Cindy tegen pap en mam.

'Tijger heeft een grasveldje stukgelopen. Ik heb met die mevrouw afgesproken dat we haar tuin samen in orde maken. Jullie hoeven geen schadevergoeding te betalen of de verzekering te bellen. Die mevrouw wil Tijger en mij nog een kans geven. Waarom zouden jullie dat dan niet doen? Toe, geef ons nog een kans!'

11. Het monster is getemd

Het is winter, maar de zon schijnt.

Cindy voelt de decemberkou niet. Ze vindt het heerlijk om in de winter buiten te rijden.

Rustig galoppeert ze met Tijger over het brede zandpad.

Naast hen fietst Nico op het fietspad.

Tijger galoppeert achter Nico aan. Hij moet wennen aan het bos en aan het verkeer.

Zonder paard kan Nico Tijger snel vastpakken als die ergens van schrikt. Later gaat Nico ook op een paard. Dat hebben ze afgesproken, Cindy en Nico.

Al drie maanden zijn ze samen met Tijger bezig. Hij is helemaal gewend op zijn nieuwe stal. Elke dag mag hij een paar uur in de wei staan met zijn beste vriendin. Dat is een fokmerrie van meneer Beerboom. De andere paarden op stal komen en gaan. Soms is een springpaard na een dag alweer verkocht. Maar de fokmerrie blijft, net als Tijger.

Het rijden in de bak gaat heel goed, vindt Cindy. Tijger gaat er niet meer vandoor. Ze heeft elke woensdag springles van meneer Beerboom. Ze durft al over een meter twintig te springen!

‘Jullie moeten gaan meedoen aan een springwedstrijd,’ heeft meneer Beerboom gezegd. ‘Tijger moet een parcours leren rijden.’

‘Maar hij is bang voor tractoren en vrachtwagens,’ heeft Cindy toen gezegd. ‘Als hij een tractor hoort, dan krimpt hij in elkaar. Dat komt natuurlijk omdat hij die keer gevluht is voor de tractor.’

Tijger is dat nog niet vergeten. Hij moet wel aan groot verkeer gewend zijn, voordat hij naar een wedstrijd toe kan. Op een wedstrijdterrein staat het vol met vrachtwagens en trailers. Er is ook altijd een tractor, om de hindernissen te verplaatsen.’

Meneer Beerboom had haar streng aangekeken.

‘Dan moet je met hem oefenen! Of denk jij dat de angst vanzelf overgaat?’

Ik ben weer een beetje dom aan het doen, zei Cindy tegen zichzelf.

Ze vergeet zo vaak dat Tijger veel moet leren!

Samen met Nico heeft Cindy het probleem aangepakt.
In het weekend gaan ze naar buiten. Cindy op Tijger en Nico op de fiets.

Vandaag zijn ze al een tractor tegengekomen toen ze de straat moesten oversteken.

Nico heeft Tijger even vastgepakt toen de tractor langskwam. Tijger wilde omdraaien en vluchten, maar Nico hield hem vast. En Cindy sprak rustig tegen hem en ze aaide hem over zijn hals. Tijger was blijven staan, de eerste overwinning!
Maar nu hoeven ze even niet aan tractors te denken, ze galopperen lekker in het bos.

‘Er komt een fietser achter ons aan,’ waarschuwt Nico. ‘Hij gaat me inhalen op zijn racefiets. Denk erom dat Tijger ook achter zich kan kijken. Bij een paard zitten de ogen aan de zijkant van zijn hoofd. Misschien schrikt hij van de fietser, want die rijdt heel snel.’

Cindy kijkt om en ziet de fietser aankomen. Hij heeft een rode jas aan, net als Nico.

Tijger moet de fietser ook al hebben gezien. Maar hij lijkt niet van hem te schrikken.

Nico wordt ingehaald en de fietser gaat harder rijden. Hij gaat op zijn trappers staan en vliegt vooruit.

Ineens begint Tijger ook harder te galopperen. Hij wil de fietser inhalen!

O jee, Tijger denkt dat die fietser Nico is, denkt Cindy. Ze hebben dezelfde kleur jas aan!

Ze kijkt om.

Nico fietst al honderd meter achter hen.

Het bospad loopt nu precies naast het fietspad.

Tijger heeft de fietser bijna ingehaald.

De fietser kijkt verschrikt achterom en begint nóg harder te fietsen.

Hij denkt zeker dat Tijger hem iets wil doen!

Tijger maakt zich lang en racet over het bospad.

Help, denkt Cindy, ik kan Tijger niet houden.

Ze raakt bijna weer in paniek. Maar dan denkt ze aan wat Nico heeft gezegd. Tijger heeft leiding nodig.

Ze gaat zo ver mogelijk achterin in het zadel zitten.

‘Ho Tijger, rustig, dat is Nico niet!’ probeert ze hem te kalmeren. Ze weet dat het geen zin heeft om aan de teugels te trekken. Tijger is veel sterker dan zij.

Eigenlijk moet ze ook wel lachen om de vergissing die Tijger maakt.

‘Dom paard, je bent de verkeerde aan het volgen, haha,’ lacht ze haar paard uit. ‘Doe eens rustig aan, anders zijn we Nico kwijt.’ Ineens gaat Tijger rustig galopperen. Daarna kan ze hem zelfs laten stappen.

De snelle fietser is al niet meer te zien.

Na een minuut heeft Nico hen ook weer ingehaald.

Even later komen ze bij een kruising aan.

Vanuit de verte zien ze een groepje ruiters op het andere pad draven.

Tijger raakt opgewonden bij het zien van de vreemde pony’s. Hij galoppeert op de plaats.

Nico pakt even de teugel vast.

‘Hoho,’ zegt hij en Tijger kalmeert.

‘Kijk,’ zegt Cindy dan. ‘Daar gaat Zano, mijn oude pony.’

‘Leuk dier,’ zegt Nico. ‘Mooi wit, dat meisje heeft hem goed gepoetst!’

Het lijkt wel of Zano Cindy heeft gehoord. Hij kijkt haar richting uit en begint te hinniken.

Cindy pakt Nico’s hand en houdt hem stevig vast.

Zano begint te dansen. Het lijkt of hij iets wil vertellen aan Cindy.

Hij wil vertellen dat het goed met hem gaat.

Cindy hoort Wendy roepen: ‘Ho Zano, doe niet zo gek.’

Zano gaat weer over in een rustige stap.

Wendy heeft Cindy niet herkend, ze is te druk met haar pony.

Cindy zit hoog op Tijger.

‘Wat is Zano ontzettend klein,’ zegt ze. ‘Gek, hij lijkt wel gekrompen. Hoe kon ik op hem rijden? Maar hij is ook zo dapper en mooi en zo lief!’

Ze krijgt tranen in haar ogen en Nico ziet dat.

‘Zano is een lieve kinderpony,’ zegt hij. ‘Maar jij bent geen kind meer. Jij hebt een paard als Tijger nodig. Tijger is een monster. Jij bent een brutale meid. Jij kunt het monster temmen.’

Cindy lacht door haar tranen heen.
'En wie gaat de brutale meid temmen?' vraagt ze.
Ze kijkt Nico uitdagend aan.
Nico trekt Cindy ineens aan haar arm naar beneden.
'Ik wil een zoen,' zegt hij.
Cindy kust hem op zijn lippen en Nico kust haar terug.
Dan kussen ze nog een keer... en nog een keer.
En Tijger? Die staat een paar minuten stil. Voor het eerst in zijn
leven. Hij heeft al veel geleerd, het monster is getemd...

Inhoud

Een pony met een rouwrand

1	Wie het eerste bij school is	53
2	Bloemen voor Esther	57
3	Een pony met een rouwrand	61
4	Een pony als kampioen?	66
5	Zingen voor Ping Pong	70
6	De geur van Esther	74
7	Springles	79
8	Een beker op tafel?	83

1. Wie het eerste bij school is

"We moeten een beetje doorfietsen," zegt Jolijn. "Anders zijn we te laat op school." Ze was zelf op tijd bij Esthers huis. Elke morgen haalt ze haar vriendin op om samen naar school te fietsen. Maar Esther heeft dan nog altijd duizend dingen te doen voordat ze naar school gaat. De ene keer moet ze het konijn nog schoon water geven. De andere keer komt ze er ineens achter dat ze twee verschillende sokken aan heeft. Of ze móet Jolijn een mooie foto in een tijdschrift laten zien.

Ze zijn de afgelopen week al twee keer te laat op school gekomen. De meester was daar behoorlijk boos over. De volgende keer dat ze te laat komen, moeten ze voor straf het hele schoolplein aanvegen. Daar heeft Jolijn niet zoveel zin in.

"Kom op, een beetje doortrappen," probeert Jolijn haar vriendin tot meer snelheid te manen. Maar Esther gaat juist nog langzamer fietsen.

"Ik heb helemaal geen zin om naar school te gaan," zegt ze. "Dan moeten we weer urenlang stilzitten. Wie wil er nou de hele dag op een stoeltje zitten, achter een saai bankje in een klas? Mondjes dicht, pak je schrift en schrijf op ..."

Esther doet de meester na en dat kan ze goed. Jolijn moet er om lachen.

"Was er maar een gymnastiekschool," roept Esther uit. "Zodat we de hele dag konden rennen of klimmen. Of nee, beter nog, een ponyrijschool. Dan zou ik de hele dag ponyrijden. Lekker buiten, over de hei of in het bos. Nee, ik zou het nog leuker vinden om op het strand te rijden. Wat zouden we hard gaan, Ping Pong en ik. Misschien zouden we zelfs naar Engeland kunnen zwemmen. Denk je dat een pony zover kan zwemmen?"

Jolijn haalt proestend haar schouders op. Esther heeft altijd de raarste invallen.

"Ping Pong zal dat vast wel kunnen," zegt ze lachend. "Mag ik dan in een motorbootje naast je varen? Want ik wil wel mee, maar liever niet zwemmend." Ineens denkt Jolijn weer aan de meester.

"Kom nou, laten we doorfietsen," zegt ze op dringende toon. "Als we te laat komen, moeten we het schoolplein aanvegen. Jij wilt toch ook vanmiddag naar de manege?"

Esther heeft een eigen pony op de manege staan en gaat daar elke dag heen om te rijden. Jolijn rijdt één keer per week op een manegepony in de les. Maar soms mag ze ook op een andere dag naar de manege van mama. Dan poetst ze haar lievelingspony of ze kijkt als Esther aan het rijden is. Vanmiddag mag ze met Esther mee, maar dat mag natuurlijk niet meer als ze moet nablijven. Esther luistert niet naar wat Jolijn zegt. Ze pakt haar stuur met veel kracht vast, klikt met haar tong en probeert haar fiets te laten steigeren. Het voorwiel komt een paar centimeter van de grond. "Nou, dan ga ik wel alleen hoor," zegt Jolijn. "Ik wil het plein niet aanvegen, maar als jij het in je eentje wilt doen ..." Ze zet haar voeten steviger op de trappers en laat Esther al snel achter zich. Jolijn gaat steeds sneller op haar fiets. Het is niet ver meer naar school. Even nog over het fietspad door de bosjes, daarna de weg oversteken, rechtsaf het straatje in en dan het plein op. Ze ziet al wat kinderen uit haar klas voor zich rijden. Gelukkig, dan is ze toch niet te laat. Jolijn gaat direct wat rustiger rijden, want ze is moe geworden van het harde trappen.

"Joehoe," hoort ze achter zich roepen en Jolijn kijkt om. Het is Esther, die met vliegende vaart en wapperende haren achter haar aan komt.

"Wacht op mij," schreeuwt ze.

Jolijn gaat nog langzamer fietsen.

"We doen een race," roept Esther als ze vlakbij Jolijn is. "Wie het eerste bij school is." Ze rijdt Jolijn al voorbij en roept: "Ik ga winnen, ik ga winnen, probeer me dan in te halen!"

Jolijn blijft in hetzelfde tempo doorfietsen, ze kan toch niet van haar vriendin winnen. Wat heeft Esther weer een gekke bui. Als Jolijn op haar ingaat, wordt ze alleen nog maar gekker. Vandaag zal Esther wel weer een tijdje op de gang moeten staan voor straf. De meester wordt steeds strenger tegen haar.

Esther fietst al zo'n dertig meter voor Jolijn uit. Voor haar fietst Jonathan, een jongen uit hun klas.

"Wie het eerste bij school is," roept Esther naar hem. Jonathan gaat op de uitdaging in. Hij trekt aan zijn stuur, gaat op zijn trappers staan en fietst er vandoor. Maar Esther rijdt vlak achter hem en ze heeft al een enorme vaart. Even later rijdt ze al naast Jonathan, die in de bocht afremt. Na de bocht moeten ze de weg oversteken. Esther rijdt door, in de bocht passeert ze Jonathan. Als ze hem voorbij is, kijkt ze achterom. "We doen toch wie het eerste bij school is? We zijn nog lang niet op het plein," gilt ze uitgelaten.

Jolijn ziet hoe Jonathan ineens uit alle macht remt. "Kijk uit!," hoort Jolijn hem roepen. Dan ziet Jolijn waarom hij dat roept. Esther fietst de straat op en er komt een auto aan, die recht op haar af rijdt.

Jolijn houdt haar adem in. Als in een film ziet ze het gebeuren. Esther, die op het laatste moment de auto in de gaten krijgt. Esther, die haar stuur probeert om te gooien om de naderende auto te ontwijken. De bestuurder van de auto, die met piepende remmen van koers probeert te veranderen. En dan de klap. Jolijn hoort de klap wel tien keer achter elkaar in haar hoofd, als een echo. Ze ziet Esther door de lucht slingeren, de auto tegen de stoeprand rijden en een schuiver maken. Dan tuimelt Esther op de motorkap van de auto. Als de auto stilstaat, glijdt ze langzaam naar beneden, op de grond. Daar blijft ze doodstil liggen.

Jolijn rijdt zo snel als ze kan naar de straat. Ze springt van haar fiets en gooit de fiets zo maar op de grond. Dan rent ze naar Esther toe. Haar vriendin beweegt niet. Haar gezicht is wit met rode vlekken. Uit haar oor druppelt een straaltje bloed.

De bestuurder van de auto staat bezorgd over Esther heen gebogen. Hij pakt zijn mobiele telefoon uit zijn zak. Met trillende vingers toetst hij wat nummers in. "Er moet een ambulance komen," stottert hij in het toestel. "Zo... zo snel mogelijk!

Voor Jolijns gevoel duurt het uren voordat de ambulance komt. Al die tijd zit ze op de grond, naast Esther. Ze durft haar vriendin niet aan te raken, bang dat ze haar pijn doet. Alle kinderen uit de klas staan om Esther heen en ook de meester is gewaarschuwd. De bestuurder van de auto ijsbeert heen en weer. Als de ambulance met gillende sirene komt aanrijden, rent hij erheen.

Twee mannen springen uit de auto. Jolijn wordt weggeduwd en een paar minuten later ziet ze de ambulance weggrijden, met Esther en de bestuurder van de auto. De meester rent naar school om Esthers ouders te bellen. De kinderen uit de klas hollen achter hem aan.

Jolijn blijft alleen achter. Ze wil niet naar school, ze wil bij Esther blijven. Maar Esther is weg. Alleen haar fiets ligt er nog, kromgebogen langs de stoeprand. De auto, waar ze tegen opgebotst is, staat schuin op de weg. Er is geen mens meer te bekennen. Het is doodstil. Maar in Jolijns hoofd echoot de klap nog steeds na, eindeloos vaak.

2. Bloemen voor Esther

Jolijn heeft de donkerblauwe, fluwelen jurk aan, die Esther zo mooi vond.

"Mooi joh, je bent net een prinses in die jurk. Mag ik 'm een keertje lenen?"

Jolijns stijl, blonde haar is door haar moeder in een staart gevlochten en daarna naar binnen omgeslagen. Esther was jaloers geweest op Jolijns kapsel.

"Gaaf, zo'n naar binnen gevouwen vlecht. Als je er een strik omdoet, dan zie je er met een cap op je hoofd uit als een echte amazone, die op wedstrijd gaat."

Esther kon haar haar nooit vlechten en omslaan, daar was het te dik voor. Esther had zwaar, zwart, krullend haar. In de wedstrijd droeg ze het in een dikke knot onder haar cap. Echt een ramp, vond ze haar haar. Haar cap werd helemaal naar voren geschoven door de dikke knot. Maar haar moeder wilde niet dat ze haar haar zou afknippen, want dat vond ze zonde.

Jolijns moeder heeft lang naar een blauwe strik gezocht, voordat ze er eentje vond die bij de kleur van Jolijns jurk paste. Over de jurk draagt Jolijn een jas, want het is nat en koud. Een nieuwe jas, niet de jas die Esther zo mooi vond. Want die is groen, met oranje en paarse bloemen erop. En zo'n fleurige jas past niet op een begrafenis. Esther zal Jolijns mooie jurk, de strik en de nieuwe jas nooit zien. Ze is op weg naar het ziekenhuis overleden.

De begrafenisstoet gaat langzaam over de weg naar het kerkhof. Vooraan rijden een paar zwarte auto's. De voorste auto vervoert de kist. Daar achteraan komen de auto's met familie. Jolijn loopt tussen de kinderen van haar klas. Alleen Jonathan ontbreekt, hij is ziek en ligt in bed.

Ondanks al die bekende kindergezichten, voelt Jolijn zich erg alleen. Ze loopt de rij uit en wacht op haar moeder, die achter de klas aan komt. Mama pakt haar hand vast en knijpt er in. Jolijn voelt zich weer even een klein meisje. Ze is blij dat mama mee is. Haar broertje en zusje zijn bij de buurvrouw ondergebracht. Zij

zijn nog te jong om te begrijpen wat er met Esther is gebeurd. Jolijn staat te ver weg om te kunnen zien hoe de kist naar beneden zakt. De kinderen van de manege krijgen van een vreemde mevrouw bloemen uitgedeeld. De meester deelt bloemen uit aan de klas. Alle kinderen mogen een bloem op de kist gooien. Als Jolijn voor de kist staat, ligt hij al bezaaid met bloemen. Ze aarzelt met haar eigen bloem. Moet ze hem ook op de kist gooien? Zomaar, een bloem op de kist en klaar? In de kist ligt Esther, haar beste vriendin. Een half uur geleden lag ze nog opgebaard in de aula. Haar gezicht blauwachtig bleek; haar krullende, zwarte haar gedrapeerd op een satijnen kussen. Een gezicht zonder leven, dat kon Esther toch niet zijn?

"Gooi je bloem maar," zegt mama. "Dan gaan we naar huis. Of wil je nog iets tegen Esther zeggen?"

Iets tegen Esther zeggen? denkt Jolijn. Wat moet ik tegen haar zeggen? Ineens begint ze te snikken. Ze heeft nog zo veel tegen Esther te zeggen. Elke dag, nee, elk uur van de dag, zelfs elke minuut heeft ze Esther wel iets te vertellen gehad en Esther haar. Kwebbel en Babbel werden ze in de klas genoemd. Maar Esther kan haar nu toch niet meer horen, dus wat heeft het voor zin iets tegen haar te zeggen?

Mama pakt Jolijns hand vast en strekt haar arm uit boven de kist. "Laat de bloem maar los," zegt ze en Jolijn opent haar vingers. Door de tranen in haar ogen kan ze niet zien waar haar bloem is neergekomen.

"Dag lieve Esther," fluistert mama. "Rust zacht, meisje." Dan neemt ze Jolijn mee naar huis.

De volgende dag gaat Jolijn samen met mama naar Esthers huis. Esthers moeder heeft hen gevraagd te komen.

Jolijn is gewend om achterom te rijden als ze Esther 's morgens kwam ophalen. Maar nu komt ze met haar moeder in de auto en mama loopt naar de voordeur en belt aan.

De deur gaat al snel open. Mama omhelst de moeder van Esther, maar ze zeggen beiden niets. Jolijn verstijft. Moet ze Esthers moeder ook omhelzen, moet ze iets zeggen? Ze weet helemaal niet wat je moet doen in zo'n situatie.

Esthers moeder trekt haar bij haar hand naar binnen. "We doen

maar snel de deur dicht, want het is koud buiten," zegt ze. Jolijn loopt de kamer in. De kamer ziet er weer als vroeger uit. Een paar dagen geleden lag Esther hier in haar kist opgebaard. Alle meubels waren aan de kant geschoven. De kist stond in het midden van de kamer, met bloemen en planten er omheen. "Willen jullie Esthers kamer zien?" vraagt Esthers moeder. "Dan drinken we daarna een kopje thee." Jolijn is de laatste keer niet in Esthers kamer geweest. Ze kwam toen op rouwbezoek en Esther lag in de woonkamer. Ze weet eigenlijk niet of ze de kamer wel wil zien, Esther is er toch niet meer? Maar mama loopt de trap al op, dus ze volgt haar maar.

Esthers kamer ziet er uit alsof ze elk moment kan binnenkomen. Haar bed is wel opgemaakt, maar er liggen kleren op de grond en een paar opengeslagen boekjes op het tafeltje naast haar bed. Esther las het liefst in drie boeken tegelijk. "Ik heb alles gelaten zoals het was," zegt Esthers moeder zacht. "Alleen het bed had ik 's morgens al opgemaakt voor... voor het ongeluk. Ik was van plan de kamer die dag een grote beurt te geven. Maar nu... ik heb gewoon de moed niet om op te gaan ruimen. Wat moet ik met haar spullen, alles in een doos? Dan heb ik het idee dat ik Esther zelf opruim." Mama slaat haar arm om Esthers moeder heen. "Dan laat je het toch zoals het is?" zegt ze. "Je moet doen wat je het prettigste vindt."

Esthers moeder blijft even zwijgend staan kijken naar het opgemaakte bed. Jolijn ziet een puntje van Esthers pyama onder het kussen uitsteken. Esthers moeder loopt ineens naar de deur. "Ik ga thee zetten," zegt ze. "Ik zal je even helpen," zegt mama. "Kom je ook mee naar beneden, Jolijn, of wil je hier nog even blijven?" Jolijn loopt snel achter haar moeder aan. Ze wil hier niet blijven zonder Esther. Als zij in deze kamer was, was Esther er ook altijd. Nu lijkt Esther er minder dan ooit te zijn, ook al liggen hier al haar spulletjes. Aan de deur van de kast hangt de wedstrijdkleding van Esther. Een witte rijbroek, een wit bloesje en de rode clubtrui. Op

de kast ligt haar cap en op de grond staan haar zwarte rijlaarzen te glimmen. Esther was netjes op haar wedstrijdkleding. Dat was ook het enige, waar ze netjes op was.

Als de thee is ingeschonken en de cake op tafel staat, zegt Esthers moeder: "Er is een speciale reden dat ik jullie heb gevraagd hier te komen. Esther is er niet meer, maar haar pony nog wel. Ik wil Ping Pong eigenlijk niet verkopen. Jullie weten hoe gek Esther op hem was. Ik zou het heel fijn vinden als Jolijn op hem zou gaan rijden. De pony heeft aandacht en beweging nodig. Esther ging elke dag naar hem toe en Jolijn is ook vaak op de manege te vinden. Ik denk dat het Esthers liefste wens zou zijn geweest dat de pony niet zou worden verkocht en dat Jolijn op hem zou gaan rijden. Wat denk je daarvan, Jolijn?"

Jolijn schrikt op. De afgelopen dagen heeft ze helemaal niet aan Ping Pong gedacht! Wat erg eigenlijk. Ze had naar de manege toe moeten gaan om voor hem te zorgen. Dat zou Esther ook voor haar hebben gedaan. Ze heeft haar vriendin in de steek gelaten! "Natuurlijk doet Jolijn dat maar al te graag," zegt mama voor haar. "Wat een vreselijk idee om Esthers lievelingsdier te moeten verkopen. Ik kan me levendig voorstellen dat je hem wilt houden. Maar eh, ik weet niet of we de kosten wel kunnen dragen voor een pony. De stalling is natuurlijk vreselijk duur. We hebben nog twee kinderen, en eh..."

"Oh, maar dat zou ik ook helemaal niet willen," roept Esthers moeder uit. "Het blijft onze pony, dus alle kosten zijn voor onze rekening. Maar ik kan zelf niet rijden en mijn man ook niet. Trouwens, wij zijn veel te groot voor de pony. Maar Jolijn past precies op hem, net als Esther. En ze mag er ook alles mee doen, hoor. Ook op ponykamp gaan of wedstrijd rijden. Precies hetzelfde wat Esther met hem deed. Ze mag ook Esthers wedstrijdkleding gebruiken en ik kom dan kijken als ze een wedstrijd hebben, net als ik altijd deed met Esth..." Esthers moeder barst in snikken uit. Mama pakt haar hand vast. "Jolijn zal die taak maar al te graag op zich nemen," zegt ze. "Hè Jolijn?"

Jolijn begint ook te huilen en knikt. Voor Esther en haar moeder heeft ze toch alles over?

3. Een pony met een rouwrand

Hoe dichterbij de manege komt, hoe langzamer ze gaat fietsen. Het geeft haar zo'n triest gevoel om naar de manege te rijden zonder Esther. Ze mist het vrolijke gekwebbel van haar vriendin, haar gelach en gekke invallen.

Jolijn en Esther hebben drie jaar samen op de manege gereden. De eerste twee jaar in de les, op manegepony's. Een jaar geleden heeft Esther een eigen pony gekregen, die op de manege werd gestald. Ping Pong is een achtjarige ruïn met veel Arabisch bloed. Hij is groot, sterk en vol energie. Esther kon prima met hem overweg. Volgens haar was hij de liefste en leukste pony van de hele wereld. Jolijn mocht ook op Ping Pong rijden van Esther, zo vaak als ze maar wilde. Maar Jolijn had dat helemaal niet gewild, ze vond het eng om op Esthers pony te rijden. Ping Pong ging er altijd in galop vandoor als hij ergens van schrok. En hij schrok van de meest onbenullige dingen: een deur die dicht sloeg of een andere pony die te dicht bij hem in de buurt kwam.

Jolijn reed liever op de brave manegepony Sjors en één keer per week rijden vond ze wel genoeg. Eigenlijk vindt Jolijn het veel leuker om een pony te poetsen dan erop te rijden. Ze is er dan ook helemaal niet blij mee dat ze op Ping Pong mag rijden, maar hoe had ze nee kunnen zeggen? Trouwens, mama had al ja gezegd voor Jolijn.

Ze hebben er thuis nog even over nagepraat. Mama vertelde dat het leven van Esthers moeder alleen maar om haar dochter draaide. Ze ging altijd met Esther mee naar de manege en dronk dan gezellig koffie met andere moeders. Als ze de pony zou verkopen, had ze geen reden meer om naar de manege te gaan. Dan zat ze thuis in haar eentje te kniezen. Dus dit was een prima oplossing. Esthers moeder kon hetzelfde leven blijven leiden en Jolijn heeft ineens een eigen pony, waar ze al jaren om gezeurd heeft.

Jolijn durfde niet tegen mama te zeggen dat ze het eng vond om op

Ping Pong te rijden. Eigenlijk durft ze alleen nog maar op de manegepony Sjors te rijden. Sjors gaat er nooit vandoor, hij bokt niet en hij steigert niet. Maar hij wil best achter de andere pony's aanlopen en dat is voor Jolijn genoeg. Sinds ze een keer keihard van een pony is afgevallen, is ze bang om te galopperen. Alleen op Sjors is ze niet bang. Sjors had ze maar al te graag als eigen pony willen hebben. Hij is echt de braafste pony van de hele manege. Maar nu móet ik op Ping Pong rijden, denkt Jolijn, als ze haar fiets in het rek voor de manege zet. Ik moet het doen voor Esthers moeder. En zeker ook voor Esther, want zij zou het vreselijk hebben gevonden als Ping Pong werd verkocht.

Als Jolijn de manege binnenloopt, wordt ze erg zenuwachtig. Ping Pong heeft al meer dan een week op stal gestaan. Hij staat vast te springen in zijn box, hij wil er natuurlijk uit. Maar als hij zo druk is, durft ze zijn box niet eens in. Dan durft ze hem niet eens te poetsen!

De andere kinderen uit de les zijn er al. Ze lopen druk heen en weer, box in, box uit. Er staan wel zeven poetsdozen in het gangpad. Overal liggen er borstels en hoevenkrabbers op de grond en vliegen er bosjes haren door de lucht. Het is maart en dan beginnen de pony's te verharenen.

Jolijn moet het hele gangpad door, want Ping Pong staat in de laatste box.

"Hoi Jolijn," zegt Meike, die Sjors aan het poetsen is. "Je hebt Ping Pong gekregen, hè? Wat gaaf, een eigen pony. Je vindt het toch niet erg dat ik nu op Sjors mag?"

Jolijn schudt haar hoofd. "Nee, natuurlijk niet," zegt ze en ze aait Sjors over zijn hoofd.

Hij snuffelt direct aan haar zakken, want hij weet dat daar altijd wat te vinden is. Jolijn vist een paardensnoepje uit haar zak en geeft het aan Sjors.

"Ik heb Ping Pong niet gekregen, hoor, ik mag alleen maar op hem rijden. Hij blijft van Esthers moeder," zegt ze tegen Meike, maar eigenlijk ook tegen de andere meisjes. Ze zijn allemaal opgehouden met poetsen en volgen het gesprek.

"Nou ja, wat is het verschil?" zegt Meike. "Je mag toch alles met hem doen?"

"Ja, dat is zo," zegt Jolijn.

"Je lijkt er helemaal niet blij mee," zegt Meike dan, als ze Jolijns verdrietige gezicht ziet.

"Nee, hè, hè," zegt Nikki. "Wie wil er nou een pony eh... een pony met een rouwrand? Esther was toch haar beste vriendin?" Ze komt naar Jolijn toe en slaat haar arm om haar heen. "We missen Esther allemaal vreselijk," zegt ze. "Maar jij natuurlijk het meest." De tranen schieten in Jolijns ogen. Met de mouw van haar jas probeert ze haar ogen te drogen.

"Kom maar mee," zegt Nikki. "Dan pakken we de poetsdoos van Ping Pong en dan ga je hem lekker borstelen."

Jolijn loopt met Nikki mee en wordt weer zenuwachtig. Zal ze Nikki vragen te helpen met poetsen? Nee, die moet haar eigen pony klaarmaken voor de les. Er zit niets anders op dan het alleen te doen.

Als Jolijn voor Ping Pongs box staat, schrikt ze. De pony lijkt helemaal niet op de Ping Pong die ze kent. Zodra hij hen ziet, draait hij zich van hen af en gaat met hangend hoofd in de hoek staan. Zijn vacht is dof en bestoft.

"Jolanda heeft hem elke dag even losgegooid in de bak," zegt Nikki. "Maar hij had niet veel zin om in zijn eentje te lopen. Zie je, hij heeft ook geen glans meer op zijn vacht, hij moet nodig gepoetst worden. Ik denk dat hij Esther mist. Nu jij er bent, zal alles wel beter worden. Jij was haar beste vriendin, Ping Pong kent jou ook goed." Ze loopt weg.

Jolijn doet de staldeur open. "Hallo Ping Pong," zegt ze.

De oren van de pony bewegen even naar achteren, maar hij komt verder niet in beweging.

Voorzichtig zet Jolijn de poetsdoos op de grond en ze doet de deur snel achter zich dicht. Ping Pong heeft altijd de neiging gehad zijn box uit te sprinten. Dan zette hij de hele stal op stelten en galoppeerde daarna naar buiten. Esther rende dan tierend achter hem aan en soms duurde het wel een half uur voordat ze hem gevangen had. Wat was Esther dan trots.

Jolijn loopt naar Ping Pongs hoofd en aait hem over zijn neus en hals. Ping Pong doet een stap opzij, alsof het hem pijn doet te worden aangeraakt. Jolijn is haar eigen angst vergeten en begint

zich zorgen te maken. Zou Ping Pong Esther missen of is hij misschien ziek? Een pony kan toch ook de griep hebben? Dat heeft Jolanda, hun instructrice, wel eens verteld. Maar ze zei ook dat een pony dan hoestte en dat doet Ping Pong niet.

Jolijn pakt de borstel uit de doos en begint Ping Pong zo zachtjes mogelijk te poetsen. Straks maar even aan Jolanda vragen hoe het zit met de ponygriep.

Ook Ping Pong is aan het verharen. Hoe meer haren Jolijn van hem afborstelt, hoe meer er los lijken te komen. Als Jolijn klaar is met poetsen, slaakt de pony ineens een diepe zucht. Daarna begint hij aan Jolijns zakken te snuffelen.

Snel pakt Jolijn een paardensnoepje uit haar zak en ze geeft het aan hem. Hij neemt het aan en knabbelt er op, maar hij bedelt niet om nog een snoepje.

Even later legt ze het zadel op de rug van Ping Pong. Jolijn moet ineens weer aan Esther denken. Hoe vaak heeft zij Ping Pong niet opgezadeld?

De pony stond altijd te trappelen in zijn stal, als hij werd opgezadeld. Hij had zo'n zin in de les. Esther moest altijd lachen als hij zo deed. Hoe wilder Ping Pong was, hoe liever het haar was. Esther durfde trouwens op elke pony te rijden. Als een pony keihard galoppeerde, zat ze er lachend op. Begon hij te bokken en viel ze ervan af, dan kreeg ze op de grond de slappe lach.

Ze was een wildebras, denkt Jolijn en de tranen schieten weer in haar ogen. Als Esther niet zo wild was geweest, dan had ze nu nog geleefd. Waarom stak ze ineens de straat over? Waarom heeft ze niet beter opgelet of er misschien een auto aankwam? Domme Esther.

Jolijn wordt ineens heel boos. Esther had helemaal niet dood hoeven zijn. Ze had nu gewoon haar eigen pony kunnen zadelen en in de les mee kunnen rijden. Hoe vaak is Esther niet gewaarschuwd? Door haar eigen moeder, door de meester in de klas. Zelfs door Jolanda, de instructrice, die de meeste kinderen juist zegt dat ze te weinig durf hebben en dat je er zo niet komt met ponyrijden. Dat je de baas over een pony moet zijn, omdat hij zich anders de baas over jou voelt.

"Jolijn, de les begint, kom je?" Het is Nikki die haar roept.

Jolijn wordt weer zenuwachtig. Hoe zal Ping Pong in de les zijn?
Vast niet zo rustig als op stal.

4. Een pony als kampioen?

Ping Pong is de sloomste pony van de les. Jolijn moet wel vier keer met haar hakken in zijn buik drukken om hem in draf te krijgen. Uiteindelijk sjokt hij een beetje achter een andere pony aan. Hij lijkt totaal niet op de snelle Ping Pong van vroeger.

"Kom Jolijn," zegt Jolanda. "Ping Pong moet veel actiever lopen, dit is geen tempo. Geef eens meer been, druk je hakken eens wat steviger in zijn buik."

"Dat doe ik al steeds," zegt Jolijn. "Maar het lijkt wel of hij echt niet harder kan."

Niemand begrijpt er iets van. Ping Pong is altijd de wildste pony van de les geweest. Hij kon wel drie uur achter elkaar lopen en het liefst zo hard mogelijk.

"Ik zal een zweepje voor je pakken," zegt Jolanda en ze loopt weg om even later terug te komen met een zweep, die ze Jolijn aanreikt.

"Eerst been en als hij daar niet op reageert, geef je hem een tikje met de zweep," zegt Jolanda.

Jolijn voelt zich helemaal niet prettig met de zweep in haar hand. Toch doet ze wat Jolanda zegt. Ze drukt haar hakken in Ping Pongs buik en als hij na drie keer nog niet reageert, geeft ze hem een tikje op zijn bil. Ping Pong gaat niet sneller lopen. Alleen zijn oren schieten naar achteren. Hij vindt het niet prettig om een tik te krijgen.

Jolijn is inmiddels doodmoe van het drijven. Sjors staat ook bekend als een slome pony, maar hij reageert wel als je je been aandrukt. Hij loopt alleen niet zo snel en dat heeft Jolijn altijd wel prettig gevonden. Maar Ping Pong lijkt helemaal nergens op te reageren.

Als de andere kinderen gaan galopperen, gaat Jolijn met Ping Pong in het midden van de bak staan. Als hij niet eens wil draven, zal hij zeker niet willen galopperen.

"Misschien heeft hij spierpijn, omdat hij zolang niet is gereden,"

zegt Jolanda. "Gek, want ik heb hem wel elke dag even losgelaten. Maar Esther reed hem natuurlijk behoorlijk intensief. Stap hem maar uit en zet hem op stal. Als hij zo stijf blijft lopen, moet er een dierenarts komen. Hij kan wel spierbevangen zijn."
Jolijn knikt opgelucht, want dit is geen rijden.

"Ik denk dat Ping Pong Esther mist," zegt Nikki ineens. Ze laat haar pony naast Ping Pong halt houden. Ook de andere kinderen komen naar het midden van de bak. De galop, het spannendste onderdeel van de les, is even vergeten.

"Ik heb nog nooit gehoord dat een pony een mens miste," zegt Jolanda. "Een andere pony missen, ja, daar heb ik wel eens van gehoord. Pony's en paarden hebben wel vriendschappen. Maar een mens zo erg missen dat hij niet meer wil lopen? Voor Ping Pong is er toch verder niets veranderd? Hij heeft nog dezelfde pony's om zich heen staan, hij krijgt hetzelfde voer. Een pony is een gewoontedier en een kuddedier. En zijn kudde bestaat uit de andere pony's op de manege en niet uit mensen."

"Misschien mist hij het rijden," oppert Brenda. "Ping Pong wilde altijd graag lopen en Esther deed heel veel met hem. Dressuur en springen en ze speelde ook vaak met hem in de bak. Dan rende ze achter hem aan en dan deden ze een soort tikkertje. Hij zal Esther dus vast wel missen of in ieder geval wat ze met hem deed."

"Tsjja," zegt Jolanda. "Ze gaf hem natuurlijk veel aandacht en de afgelopen dagen heeft hij helemaal geen aandacht gekregen. De aandacht en de afwisseling kan hij best wel eens nodig hebben om zich gelukkig te voelen."

Nikki knikt instemmend en zegt: "Esther zei altijd dat Ping Pong springen het allerleukste vond. Dat hij nog gelukkiger was dan zij toen ze met springen eerste waren geworden tijdens de winterwedstrijden van de ponyclub. En dat twee keer achter elkaar. Ping Pong was super trots op de lintjes aan zijn hoofdstel. Esther heeft ze een paar dagen in zijn stal opgehangen en hij heeft er nooit aan gezeten, terwijl hij normaal alles in zijn stal sloopt. Als Ping Pong de laatste wedstrijd ook mee springt, kan hij winterkampioen worden en een beker winnen. Daar knapt hij vast van op."

"Hoe kan een pony nou winterkampioen worden?" zegt Meike. "De

ruiter wordt toch kampioen?"

"Dan draaien we het nu een keertje om," zegt Nikki, die het helemaal voor zich ziet. "Toen Monique vorig jaar een andere pony kreeg, mocht ze met haar nieuwe pony met de laatste wedstrijd meedoen en werd ze ook kampioen. Waarom zou een pony niet met een andere ruiter kampioen kunnen worden? Zo zou Ping Pong de beker voor Esther kunnen winnen en die kan dan in haar kamer worden gezet. Dan heeft hij iets voor haar kunnen terugdoen."

Het is even stil. Alle kinderen zijn met hun gedachten bij Esther. "Ik vind het een superidee," zegt Jolanda ineens. "Dat is nog eens een mooi eerbetoon aan Esther. Het bestuur vroeg zich al af of ze de laatste wedstrijd niet beter konden afgelasten, zo kort na Esthers dood. Maar op deze manier kan Esther juist herdacht worden op een manier die zij zelf fantastisch had gevonden. Zij had het zelf kunnen verzinnen."

Nu worden de andere kinderen ook enthousiast.

"Misschien kan er een speciale tafel voor Esther worden ingericht in de kantine," stelt Brenda voor. "Dat iedereen iets voor haar meeneemt, een tekening of een foto of zo."

"Ja, dat is een goed idee," zegt Nikki. "Ik heb thuis een gedicht voor Esther geschreven, maar ik durfde het niet op de kist te gooien. Op de begrafenis hebben we eigenlijk niet echt afscheid van Esther kunnen nemen."

Jolijn krijgt een brok in haar keel. Wat zou het fijn zijn als er een speciale tafel voor Esther werd ingericht. Ook zij heeft helemaal geen afscheid van Esther kunnen nemen. En ze heeft haar nog zoveel te vertellen. Elke dag schrijft ze Esther een brief, maar die kan ze natuurlijk niet posten. Esther heeft geen adres meer. Nu kan ze haar brieven op de tafel leggen.

"Als Ping Pong de wedstrijd wint, dan komt de kampioensbeker midden op Esthers tafel te staan," zegt Jolanda. "Eigenlijk had ze hem al verdiend. Ze hoefde alleen nog maar het parcours te springen en dan was ze al kampioen geweest. Ook al had ze alle hindernissen fout gesprongen. Ze had een enorme voorsprong op nummer twee."

"De wedstrijd is dit weekend al," zegt Nikki. "Dan heeft Ping Pong

nog maar vier dagen om op te knappen. En Jolijn moet natuurlijk goed leren springen. Ze doet nooit mee als we gaan springen." Ze kijkt Jolijn vragend aan, maar Jolijn kijkt de andere kant op. Ze schaamt zich ineens voor haar angst. Alle kinderen uit de les durven te springen, alleen zij niet. En Esther was echt de beste. Hoe kan zij nou in Esthers plaats rijden?

"Daar zal ik wel voor zorgen," zegt Jolanda. "We zullen Jolijn de komende dagen eens even een spoedcursus springen geven." Jolijn slaakt een diepe zucht. Op dit moment lijkt het niet eens belangrijk dat zij niet kan springen. Ping Pong is een veel groter probleem. Hij loopt nog slomer dan Sjors, ze zou zelfs op hem durven galopperen zoals hij nu is. En misschien zou ze ook wel met hem durven springen. Maar als Ping Pong zo sloom blijft, kan hij geen wedstrijd winnen. Dan springt hij geen enkele hindernis!

5. Zingen voor Ping Pong

Als Jolijn de volgende dag op de manege komt, is alles al geregeld. "Ik heb het plan aan het bestuur voorgelegd en het bestuur is er helemaal voor," vertelt Jolanda in het gangpad. "De voorzitter van het bestuur heeft al contact opgenomen met Esthers ouders. Zij vinden het fijn dat er iets voor hun dochter wordt georganiseerd. Ze komen zeker op de dag van de wedstrijd."

"O," zegt Jolijn, die even sprakeloos is. Ze had niet gedacht dat alles zo snel zou gaan. Hoe kan ik nou in een paar dagen leren springen? denkt ze in paniek. En hoe zit het met Ping Pong? Hij voelt zich toch helemaal niet lekker?

Het lijkt of Jolanda haar gedachten raadt. Ze loopt met Jolijn mee naar Ping Pongs box.

"De dierenarts is vanmorgen geweest," zegt ze. "Hij vond wel dat Ping Pong aan de magere kant is, maar kon verder niets vinden. Het leek hem een goed idee om flink met hem aan de slag te gaan."

Jolanda opent de boxdeur van Ping Pong. De pony staat weer met zijn hoofd naar de andere kant. Hij reageert niet op het bezoek.

"Ping Pong heeft altijd elke dag hard gewerkt en de overgang naar niets doen is misschien te groot geweest," legt Jolanda verder uit.

"Hij kon zijn energie niet kwijt en dat heeft zich tegen hem gekeerd. Hij is stijf geworden en voelt zich niet lekker. Als hij weer goed aan het lopen is, komt alles weer op gang en gaat hij zich beter voelen. Dat dacht de dierenarts tenminste, maar ik ben het wel met hem eens."

Jolijn knikt maar. Ze begrijpt niet precies wat Jolanda vertelt, maar ze heeft ook niet goed geluisterd. In gedachten is ze nog steeds bij de wedstrijd die gaat komen. Esthers ouders komen kijken, ze kan hen niet teleurstellen! Maar de wedstrijd is al over een paar dagen en ze heeft nog niet eens op Ping Pong gegaloppeerd!

"Ga Ping Pong maar poetsen en opzadelen," zegt Jolanda. "Ik ga ook rijden, dan kan ik je mooi een beetje begeleiden."

Een kwartier later komt Jolijn met Ping Pong de bak binnen. Vandaag is er geen les, ze mag vrij rijden. Jolijns moeder heeft haar deze keer met de auto gebracht en ook Esthers moeder is net aangekomen. Ze zitten samen in de kantine. Als Jolijn Ping Pong in het midden van de bak zet om op te stijgen, ziet ze hen zitten. Esthers moeder is aan het huilen en mama houdt haar hand vast. Jolanda draaft al rond op haar eigen paard. Ze rijdt veel springwedstrijden en heeft alvast een paar hindernissen neergezet.

Jolijn wordt zenuwachtig als ze de gekleurde balken ziet. Ik durf daar nooit overheen te springen, denkt ze. Ik durf het niet en ik kan het niet. Maar ik kan Esthers moeder ook niet teleurstellen. Terwijl ze opstijgt, denkt Jolijn: ik móet dat springconcours winnen.

Eerst stapt Jolijn een paar rondjes door de bak. Ze gaat elke keer van de hoefslag af als Jolanda eraan komt. Ping Pong sjokt als een oude pony, hij is niet geïnteresseerd in het andere paard en ook niet in de hindernissen.

Dan probeert Jolijn aan te draven. Maar hoe vaak ze haar benen ook tegen de buik van de pony aandrukt, hij gaat niet sneller. Wel gooit hij zijn hoofd omhoog en zijn oren in zijn nek. Hij is het niet eens met dat getrap in zijn buik.

"Ik krijg hem niet in draf," zegt Jolijn uiteindelijk tegen Jolanda.

"Hij wil echt niet lopen."

Jolanda komt naast haar rijden. "Tsja," zegt ze en ze volgt Ping Pong een tijdje met haar ogen. "Hoe krijgen we hem aan het lopen?"

Jolanda denkt lange tijd na. Dan zegt ze: "Misschien moet je je een beetje als Esther gedragen. Heel vrolijk en alsof je alles durft.

Pony's zijn heel gevoelig. Jij bent verdrietig en van nature al erg rustig en ook een beetje bang voor pony's. Dat weet hij natuurlijk. Hij voelde zich veilig bij Esther, omdat zij zo vrolijk was en hem leiding gaf."

Jolijn kijkt Jolanda aan en vraagt: "Hoe moet ik dat dan doen?"

"Ga eerst eens wat meer rechtop zitten," zegt Jolanda. "Een beetje actief, alsof je elk moment weg kunt spurten."

Jolijn gaat rechtop zitten, maar zakt even later weer in. Ze wordt

sloom van Ping Pongs sloomheid.

"Je moet zijn stemming niet overnemen," zegt Jolanda. "Je moet hem motiveren. Kom, rechtop zitten, tover een glimlach op je gezicht en haal diep door je buik adem. Wees actief, straal energie uit. Denk maar aan iets heel leuks."

Jolijn kan op dit moment niets leuks bedenken. Ze wilde maar dat Esthers moeder iemand anders had gevraagd om op Ping Pong te rijden. Nikki of zo, die is altijd vrolijk. Ik kan het niet, denkt ze weer. Ik kan Esther niet nadoen.

"Je zakt weer in elkaar," zegt Jolanda. "Kun je het niet eventjes volhouden? Het lijkt wel of je een omaatje bent. Kom, je bent jong en je wilt wat. Dat moet je uitstralen. Weet je wat? Zing een liedje. Esther was erg uitgelaten, ze was altijd aan het zingen of aan het gillen. Dat is die pony gewend."

"Ik ken helemaal geen liedjes," zegt Jolijn. "Alleen maar Sinterklaasliedjes."

"Nou dan zing je toch Sinterklaas kapoentje," zegt Jolanda. "Maar wel luid en vrolijk."

Jolijn voelt zich steeds ongelukkiger worden.

"Zing maar mee," zegt Jolanda en ze begint te zingen: "Sinterklaas kapoentje..."

Jolijn probeert mee te zingen: "Gooi wat in mijn schoentje, gooi wat in mijn laarsje..."

"Veel actiever," zegt Jolanda. "Sneller en actiever." En ze begint weer overnieuw. Haar eigen paard spitst de oren en begint te dribbelen.

"Zie je wat voor effect het op een paard heeft?" zegt Jolanda enthousiast. "Maestro begint gelijk mee te dansen, zo leuk vindt hij het als ik zing."

Jolijn probeert hard mee te zingen, maar het klinkt erg onnatuurlijk. En Ping Pong reageert niet op het liedje. Hij wordt er alleen maar chagrijnig van, aan de oren in zijn nek te zien.

"Kom nou, actiever, geef hem eens flink wat been," zegt Jolanda, die haar geduld begint te verliezen.

Jolijn schopt met haar hakken in de buik van de pony.

Ping Pong schudt met zijn hoofd en bokt dan een keer.

"Hij begint te bokken, straks gaat hij er vandoor," zegt Jolijn

angstig en ze pakt de teugels stevig beet.

Jolanda geeft het op. "Nou, ik moet zelf weer met mijn paard aan het werk," zegt ze. "Zondag heb ik springconcours. Misschien kunnen we beter iemand anders op Ping Pong laten rijden tijdens de wedstrijd. Jij krijgt hem echt niet aan het lopen. Die pony is zo gespannen als wat en dat kan jij niet oplossen. Je bent zelf veel te bang."

Terwijl Jolanda van haar weg galoppeert, begint Jolijn stil te huilen. Jolanda vindt dat het aan mij ligt dat Ping Pong niet wil lopen, denkt ze. Dat kan toch niet waar zijn? Hij is toch ook heel anders op stal dan vroeger? Misschien heeft Nikki wel gelijk en mist Ping Pong Esther wel. Jolanda heeft toch ook gezegd dat pony's heel gevoelig zijn? Maar hoe kan ik ervoor zorgen dat Ping Pong Esther niet meer zo mist?

6. De geur van Esther

De volgende dag is Jolijn vroeg uit school, want het is woensdag. Direct na het middageten gaat ze naar Esthers moeder. "Het gaat niet zo goed met Ping Pong," zegt ze. "Nikki denkt dat hij Esther mist en ik denk dat eigenlijk ook. Ping Pong wil helemaal niet lopen en op stal staat hij zielig in een hoekje. Zo is hij nooit geweest, hij was juist altijd heel druk en vrolijk. Maar Jolanda zegt dat een pony een mens niet kan missen, dus we weten het niet zeker."

"Ik vind ook dat hij er verdrietig uitziet," zegt Esthers moeder. "Maar ik heb natuurlijk helemaal geen verstand van pony's. Wat ik wel weet is dat Esther een bijzondere band met Ping Pong had. Met alle dieren trouwens. Haar konijn ziet er ook slecht uit. Kijk, ik heb hem zelfs in de keuken gezet, zodat ik hem in de gaten kan houden."

Ze laat Jolijn het hok op het aanrecht zien.

Snuifje zit triest in een hoekje, maar als Jolijn voor zijn hok gaat staan, snuffelt hij aan het gaas.

"Geef hem maar een worteltje," zegt Esthers moeder en ze houdt Jolijn een bakje met wortels voor. "Ik ga vanavond even met hem naar de dierenarts, want ik vertrouw het niet."

Jolijn opent het deurtje van het hokje en aait Snuifje over zijn ruggetje. Dan speelt ze even met zijn lange oren, dat deed Esther ook altijd. Snuifje komt dicht naar haar toe, hij wil nog meer geaaid worden.

"Volgens mij mist Snuifje Esther ook," zegt Jolijn. "Ze was altijd met dieren aan het spelen. Met Snuifje, met Ping Pong, maar ook met de hond van de manege."

"En met de kat van de burens," vult Esthers moeder aan. "Ja, Esther heeft altijd iets met dieren gehad. Van jongs af aan al."

Jolijn doet het deurtje weer dicht. "Maar hoe kunnen we Snuifje en Ping Pong weer vrolijk maken?" zegt ze. "Jolanda zegt dat ik net als Esther tegen Ping Pong moet doen. Vrolijk en zingen en zo. Maar... maar... dat kan ik niet, ik ... voel me helemaal niet vrolijk..."

Ze barst in tranen uit.

Esthers moeder begint ook te huilen. Ze pakt een zakdoekje en geeft er ook eentje aan Jolijn. Terwijl ze haar ogen afdept, zegt ze: "Misschien dat ik iets weet, kom maar mee naar boven."

Esthers moeder weet precies waar ze naar zoekt. Uit de kast in Esthers kamer trekt ze een rijbroek, een trui en een T-shirt. "Dit had ze de laatste keer aan toen ze op Ping Pong ging rijden," zegt ze. "Ik had de kleren willen wassen en aan jou willen geven. Maar het rook allemaal zo vertrouwd, dat ik er nog mee wilde wachten en de kleren in de kast heb gelegd. Soms ga ik even op Esthers bed zitten met haar trui in mijn armen, dan ruik ik eraan. Gek, dat geuren zoveel fijne herinneringen opwekken. Ik denk dat pony's nog beter kunnen ruiken dan mensen. Ping Pong zal zeker Esthers geur herkennen. Trek de kleren maar aan, dan gaan we zo samen naar de manege om te kijken hoe hij reageert."

Jolijn pakt de kleren aan en aarzelt dan even. Moet ze zich hier, in Esthers kamer, omkleden?

"Toe maar, kleed je maar om. Ik stop jouw kleren wel in een plastic tas, dan neem je die straks mee naar huis."

Als Jolijn de kleren van Esther aan heeft, loopt ze naar Esthers bureau. Uit de lade haalt ze het plakboek, dat Esther van Ping Pong heeft bijgehouden. Esther heeft er foto's in geplakt en stukjes uit de clubkrant. De lintjes, die ze heeft gewonnen, zijn aan het kaft vastgespeld.

Jolijn geeft het boek aan Esthers moeder.

"Echt werk van Esther," zegt deze hoofdschuddend, terwijl ze door het grote boek bladert. "Alles even slordig ingeplakt en kijk, wat schreef ze groot hè? Met overal van die uitroeptekens erbij. We zullen alles beneden even wat beter inplakken, dan kan het boek ook op Esthers tafel komen te liggen tijdens de wedstrijd."

"Eh, over de wedstrijd gesproken...," zegt Jolijn aarzelend. Ze begint weer te huilen. "Ik kan ... helemaal niet zo goed springen. Misschien... kunt u beter aan Nikki vragen of ze op Ping Pong wil springen. De wedstrijd is al over drie dagen en ik heb nog nooit echt gesprongen. Ik heb alleen een paar keer over wat balken gedraafd!"

Esthers moeder slaat haar armen om haar heen. "Je moet

natuurlijk eerst aan de pony wennen," zegt ze troostend. "Maar Esther zei altijd dat Ping Pong het helemaal zelf deed, dat ze alleen maar hoefde te sturen. Daar moet je op vertrouwen."

Nee, wil Jolijn zeggen. Het ligt ook niet aan Ping Pong, maar aan mij. Ik durf niet te springen.

Maar Esthers moeder is weer naar de kast gelopen en pakt een paar handschoenen van de plank. "Deze had Esther altijd aan als ze met Snuijfe speelde," zegt ze. "Om hem geen pijn te doen met haar nagels. Die leg ik bij hem neer, eens kijken hoe hij daarop reageert." Snel gaat ze naar beneden en Jolijn volgt haar maar. Ik zal toch op Ping Pong moeten, denkt ze. Er zit niets anders op. Zodra Esthers moeder een handschoen in Snuijfes hok heeft gelegd, snuffelt het konijn er lang aan en gaat er dan op zitten. Daarna begint hij uit zijn bakje te eten.

"Het werkt," roept Esthers moeder uit. "Het is voor het eerst dat ik hem weer uit zijn bakje zie eten. Kom, we gaan snel naar Ping Pong toe." Esthers moeder lijkt ineens veel opgewekter.

Met de auto rijden ze naar de manege en een kwartier later staan ze al voor de box van Ping Pong.

"Ik hoop zo dat het werkt," zegt Jolijn. "Anders weet ik het ook niet meer."

Esthers moeder doet de boxdeur open en Jolijn stapt naar binnen. Ping Pong staat verveeld in de hoek. Een plak hooi ligt onaangeroerd onder zijn neus op de grond. Maar zodra Jolijn naar Ping Pong toeloopt, heft hij zijn hoofd geïnteresseerd op. Hij begint direct aan de trui te snuffelen. Niet even, zoals toen hij een snoepje rook, maar lang en intens. Hij spert zijn neusgaten wagenwijd open en snuffelt zo de hele trui af.

"Hij herkent de geur," zegt Esthers moeder opgewonden. "Wat ben ik blij dat ik de trui nog niet heb gewassen." Ze houdt Ping Pong het plakboek onder zijn neus. Eerst schrikt hij van het grote boek. Hij loopt een paar passen achteruit, maar komt dan weer nieuwsgierig naar voren. Hij ruikt aan het kaft en begint zachtjes te hinniken.

"Esther deed altijd een spelletje met Ping Pong," zegt Esthers moeder. "Dan wees ze naar zijn neus en als hij begon te knikken, kreeg hij een snoepje." Ineens herinnert Jolijn zich dat ook weer.

"Ik weet hoe ze dat deed," zegt ze. "Wacht, ik haal even de poetsdoos, daar zitten snoepjes in."

Jolijn neemt de poetsdoos gelijk mee naar de box. Zo meteen gaat ze toch rijden. Ze steekt een paar snoepjes in de zak van Esthers rijbroek en gaat de box weer in. Ze klopt met haar wijsvinger op de neus van Ping Pong.

"Esther zei dat je hem de eerste keer moest aanraken," legt ze uit. "Daarna hoefde je alleen nog maar te wijzen."

Ping Pong begint heftig te knikken met zijn hoofd. Jolijn en Esthers moeder moeten erom lachen en Jolijn geeft hem snel een snoepje. Daarna wijst ze naar zijn neus en de pony begint meteen weer te knikken, wel drie keer achter elkaar. Deze keer geeft Esthers moeder hem een snoepje.

"Esther heeft hem ook geleerd zoentjes te geven," zegt ze tegen Jolijn.

"O ja," zegt Jolijn. Ze steekt haar wang uit naar de pony. Hij tuit zijn lippen en drukt ze tegen Jolijns gezicht aan. Dat levert hem natuurlijk weer een snoepje op. Ineens voelt Jolijn zich veel vertrouwder met Ping Pong.

"Ik ga hem maar poetsen," zegt ze. "Dan kunnen we nog even rijden. Misschien dat Ping Pong nu wel wil lopen."

Er is niemand in de bak aan het rijden, Jolijn heeft het rijk voor zich alleen. Dat vindt ze wel een beetje eng, maar ze wordt gerustgesteld door Esthers moeder.

Vanuit de kantine zwaait ze naar Jolijn en dan gaat ze bij Jolanda aan tafel zitten.

Jolijn stijgt op en als ze langs de kantine stapt, kijkt ze snel door het raam. Gelukkig, Esthers moeder en Jolanda volgen wat ze doet. Dan kan er toch niet veel gebeuren.

Ping Pong loopt al veel minder stijf dan de vorige dag. Hij draaft ook aan, zodra Jolijn haar benen tegen zijn buik aandrukt. Ze hoeft haar hakken niet eens te gebruiken. Hij draaft met zijn hoofd omhoog en zijn oortjes naar voren.

De kleren van Esther hebben geholpen, denkt Jolijn. Ping Pong is weer beter. Maar nu moet ik nog op hem durven galopperen. Zal ik dat nu proberen? Nee, eerst nog even een paar voltes rijden. Jolijn draaft een paar voltes linksom, verandert van hand en draaft

dan twee voltes rechtsom. Ping Pong gaat steeds makkelijker lopen en krijgt er ook meer zin in. Zonder dat Jolijn de hulpen geeft, galoppeert hij in de hoek aan. Jolijn verstijft en houdt zich aan het zadel vast. Galopperen gaat zo hard, als ze nu valt, breekt ze misschien wel een been! Ping Pong blijft rustig doorgalopperen en ineens merkt Jolijn dat ze makkelijk op hem kan blijven zitten. In galop kan ze zelfs beter haar evenwicht op hem bewaren dan in draf. Het is net of ze op een schommelstoel zit. Na een poosje gaat Ping Pong weer draven en Jolijn verandert van hand. Het is alsof Ping Pong dat ook wilde, want in de hoek galoppeert hij weer aan. Jolijn wordt steeds enthousiaster. "We gaan ook een volte galopperen, Ping Pong," zegt ze. Ze heeft nog nooit zo lang op een pony gegaloppeerd. Altijd alleen maar een klein stukje. Als ze op kop van de groep draafde, dan galoppeerde ze tot ze weer achter aan de rij was. Dat was in een halve minuut gepiept. Maar nu galoppeert ze al wel vijf minuten, een eeuwigheid. In het midden van de lange zijde, stuurt ze Ping Pong de volte in. Dat vindt Ping Pong leuk. Van vreugde bokt hij even. Het is maar een klein bokje en daarna galoppeert hij weer door. Jolijn begint ineens te lachen en ineens lijkt het of het rijden verder vanzelf gaat.

7. Springles

Esthers moeder heeft met Jolanda afgesproken dat Jolijn de volgende dag een extra les krijgt, een springles. Bij de gevorderde kinderen nog wel! Overmorgen is de wedstrijd al, dus veel tijd is er niet meer om te oefenen.

Tijdens het losrijden is Jolijn helemaal niet bang. Ze stappen, draven, veranderen van hand en rijden voltes. Daarna wordt er gegaloppeerd. Weer merkt Jolijn dat ze in galop nog makkelijker op Ping Pong kan blijven zitten dan in draf. Hij galoppeert met grote sprongen, maar wel rustig.

Pas als het hindernismateriaal in de bak wordt gezet, begint Jolijn zenuwachtig te worden. Nu komt het er op aan. Kan ze ook op Ping Pong springen? Durft ze wel te springen?

Eerst moeten de kinderen over vijf balken draven. Dat vindt Jolijn niet zo eng, want ze heeft het vaker gedaan. Bijna alle pony's vinden het leuk om over balken te draven. Ping Pong gaat er overheen met enorme passen. Hij maakt zijn hals lang en steekt zijn neus naar beneden, om de balken goed te kunnen zien.

"Dat is heel goed, Jolijn," zegt Jolanda. "Zo moet je over balken draven. Maar je moet zelf wat meer in de beugels gaan staan en iets meer voorover zitten. Dan ontlast je de rug van je pony en kan hij nog ruimer gaan lopen."

Jolijn probeert te doen wat Jolanda zegt en de volgende keer dat ze over de balken komt, draaft Ping Pong nog ruimer. Zijn stijfheid is helemaal verdwenen.

Nadat ze allemaal een paar keer zijn geweest, zegt Jolanda: "Gaan jullie maar even stappen en doe je beugels een gaatje korter. Ik maak een hindernisje van de balken."

Jolijn ziet hoe Jolanda de balken op de lepels van de standers legt. O gelukkig, denkt ze, ze maakt een kruisje. Als je door het midden van het kruisje springt, heb je het laagste punt te pakken. Daar kan ze zelf nog wel overheen springen.

Maar dan maakt Jolanda nog een hindernis, een paar meter achter

het kruisje. En de balk komt daar recht op de lepels te liggen, ze bouwt een steilsprong!

Help, denkt Jolijn, daar kan ik zelf niet eens overheen springen, wat een hoge hindernis. Ik denk niet dat ik dat durf.

"Kom maar in draf aanrijden," zegt Jolanda even later. "Na het kruisje maak je één galopsprong en dan kom je precies goed uit voor het steiltje. Ga je gang, wie wil er beginnen?"

Jolijn maakt snel een volte, zodat ze achter de andere meisjes van de les komt te rijden. Zo duurt het nog even voordat zij aan de beurt is.

Maar Ping Pong is het daar niet mee eens. Hij begint aan de teugels te trekken en sneller te lopen. Hij wil springen!

Al snel zijn de andere vier meisjes over de hindernissen gegaan en is Jolijn aan de beurt.

Ze kan er ook niet onder uit komen, want Ping Pong gaat al op de hindernissen af. Hup, over het kruisje, een galopsprong en hup, over het steiltje.

Jolijn weet niet wat haar overkomt. De pony is zo beweeglijk en snel. Ze grijpt het zadel vast en doet haar ogen dicht. Gelukkig, ze zijn er overheen.

Ping Pong galoppeert nog even door, maar gaat langzamer lopen als hij aansluiting heeft bij de groep.

"Je moet wel met je pony meegaan, Jolijn," zegt Jolanda streng.

"Boven de sprong moet je in de beugels gaan staan en naar voren komen met je bovenlichaam. Nu zat je hem vreselijk in zijn rug, dat kan niet hoor. Kom, knieën aan het zadel, hakken uitdrukken en meegaan tijdens de sprong."

"Ik kan Ping Pong niet houden," roept Jolijn met een gespannen gezicht. Uit alle macht trekt ze aan de teugels om Ping Pong langzamer te laten lopen. Maar hij is weer aan de beurt en dat weet hij. Enthousiast trekt hij op de hindernis aan.

O nee, ik wil dit niet, denkt Jolijn, maar ze kan Ping Pong niet houden. Voor het kruisje galoppeert hij al aan. Hij springt veel hoger dan nodig is, maakt dan een felle, korte galopsprong om goed uit te komen voor de steilsprong en springt als een katapult omhoog.

Jolijn is steeds meer achterover gaan zitten om Ping Pong tegen te houden. Boven de steilsprong trekt ze hem hard in zijn mond.

De oren van de pony klappen naar achteren en boven de sprong gooit hij zijn hoofd omhoog. Met zijn achterbenen stoot hij de balk van de lepels en daar schrikt hij zo van, dat hij er vandoor gaat. In de hoek maakt hij een scherpe wending en Jolijn valt van hem af, zo plof in het zand.

Ze voelt de klap doordreunen in haar hoofd. Ze is op haar heup en schouder gevallen en als ze overeind probeert te komen, voelt ze overal pijn.

Jolijn staat op het punt om in huilen uit te barsten. Maar dan ziet ze Esthers moeder in de kantine opspringen en ze zet haar tanden op elkaar.

Esthers moeder komt snel naar de bak gerend. "Wat is er gebeurd? Ben je gewond?" roept ze in paniek. "Moet ik een dokter bellen?" Esthers moeder is helemaal over haar toeren. Ze doet de deur van de bak open en komt zo snel mogelijk naar Jolijn toe. Ze heeft hakken aan en struikelt in het mulle zand.

Jolijn staat alweer en veegt het stof van haar kleren. De aandrang om te huilen is verdwenen, maar ze staat nog wel te trillen op haar benen.

De andere kinderen uit de les zijn in een hoek gaan staan. Jolanda probeert Ping Pong te vangen. De pony loopt briesend en met zijn staart in de krul door de bak. Wat vond Esther het altijd prachtig als hij zich zo liep te showen.

Esther, denkt Jolijn ineens, Esther moest altijd lachen als ze viel, ook al zat ze onder de blauwe plekken. "Die worden eerst paars, daarna groen en dan geel," zei ze eens. Daarna liep ze naar haar pony toe en riep lachend tegen hem: "Het is één nul, jij hebt gewonnen, zullen we nu samen verder gaan? Ik weet wel dat jij het ook in je eentje kunt, maar ik kan niet zo hoog springen."

Zodra Esther dat gezegd had, liet Ping Pong zich vangen.

Door Jolanda laat hij zich niet vangen, ziet Jolijn. Hij gaat juist steeds harder lopen, hij speelt een spelletje. Met opengesperde neusgaten en opgeprikte oren, houdt Ping Pong Jolanda in de gaten. Hij laat haar net zo dicht bij zich komen tot ze hem bijna kan pakken en dan gaat hij er weer snel vandoor.

Esthers moeder staat inmiddels naast Jolijn. "Heb je niets gebroken? Kun je alles nog bewegen? Misschien moeten we voor

de zekerheid naar het ziekenhuis om foto's te laten maken?"

"Ik heb alleen maar wat blauwe plekken," zegt Jolijn en ze tovert een glimlach op haar gezicht. "Het was mijn eigen schuld, want ik trok hem veel te hard in zijn mond."

Ze loopt achter Ping Pong aan en zegt: "Het is één nul, jij hebt gewonnen. Zullen we samen verder gaan?"

Ping Pong kijkt haar even peilend aan en komt dan vol vertrouwen naar haar toe. Jolanda komt er hijgend achteraan.

"Wat een rotzak," zegt ze. "Door mij laat hij zich niet vangen en naar jou komt hij gewoon toe. Durf je er nog op?"

Jolijn knikt. "Je had gelijk," zegt ze. "Ik ging helemaal niet met hem mee, dat komt omdat ik zo bang was. Maar voor Ping Pong hoef ik niet bang te zijn, dat weet ik nu wel. Ik ga het nog een keer proberen."

Jolanda helpt Jolijn met opstijgen. Esthers moeder is gerustgesteld naar de kantine gegaan.

"Nou," zegt Jolanda. "We gaan maar door waar we zijn gebleven. Maar eerst allemaal een rondje draven om de pony's weer warm te krijgen en dan gaan we verder met springen."

Nu moet ik wel met Ping Pong meegaan, denkt Jolijn als ze aan de beurt is. Wat er ook gebeurt, ik trek hem niet meer in zijn mond. Ze gaat in de beugels staan, drukt haar knieën tegen het zadel en doet haar handen naar voren. Met haar vingers grijpt ze een plukje manen vast, voor de zekerheid.

Ping Pong galoppeert al weer aan voor het kruisje. Deze keer laat Jolijn hem gaan. Met een hoge sprong zweeft hij over de hindernis heen. Hij kijkt al naar het steiltje, maar lijkt even onzeker te worden. Hier werd hij de vorige keer zo in zijn mond getrokken.

"Toe maar, Ping Pong, spring maar," moedigt Jolijn hem aan en ze geeft de pony nog meer teugel. Ping Pong springt met een grote galopsprong door naar het steiltje en gaat daar ruim overheen.

"Super gesprongen," roept Jolanda. "Echt super mee gegaan, zo moet dat dus."

Een hindernis is eigenlijk net een grote galopsprong, bedenkt Jolijn als ze de wending doorgaloppeert. Ik ben bang voor niets geweest.

8. Een beker op tafel?

Vanuit het gangpad kan Jolijn zie hoe Nikki haar parcours springt. Jolijn zit al op Ping Pong. Vanmorgen is ze al vroeg naar de manege gegaan. Er moest zoveel worden gedaan voor de wedstrijd. Ping Pong moest worden gepoetst totdat hij glom als een spiegel. Zijn manen moesten netjes worden ingevlochten. Daar heeft Esthers moeder mee geholpen, want Jolijn is nog niet zo handig met vlechten. De pony ziet er weer uit als vanouds. Hij is dikker geworden en zijn vacht glanst weer.

Jolijn heeft de wedstrijd kleding van Esther aan. Gelukkig hadden ze bijna dezelfde maat. De witte rijbroek zit strak aangesloten en de rode clubtrui is misschien iets aan de grote kant, maar Jolijn voelt zich een echte amazone in de kleren. Mama heeft een mooie vlecht in haar haar gemaakt en natuurlijk is de vlecht omgeslagen en prijkt er een witte strik op.

Jolijn is wel zenuwachtig, maar niet bang. Ping Pong is opmerkelijk rustig. Hij kijkt over de bakrand heen en volgt Silver, die onder Nikki een net parcours springt. Niet erg snel, maar wel zonder fouten tot nu toe.

"Wij zijn zo aan de beurt, Ping Pong," fluistert Jolijn, terwijl ze de pony over zijn hals aait. "Wil je me een beetje helpen? Want jij kunt veel beter springen dan ik."

De loting is zo uitgevallen, dat Jolijn als laatste aan de beurt is. Daar is ze wel blij mee, want nu heeft ze alle andere kinderen zien springen. Ze vindt het moeilijk om de volgorde van de hindernissen te onthouden. Alles gaat zo snel. De binnenbak lijkt ineens veel kleiner met al die hindernissen er in.

Nikki is klaar en ze komt trots naar Jolijn toe rijden. "Pff," zegt ze, terwijl ze een plukje haar van haar bezwete wangen wegveegt, "dat ging goed, zeg. Ik wist niet dat Silver zo goed kon springen, ik geloof zelfs dat ik op de tweede plaats sta. Nou moet jij, Jolijn, doe je best, hè? Voor Esther!"

Jolijn knikt met een gespannen gezicht. "Als ik Ping Pong maar niet in de weg zit," zegt ze. "Straks val ik weer van hem af, ik ben

zo'n oen met springen."

"Je kunt het best," zegt Nikki. "Vertrouw maar op Ping Pong. Je hoeft hem alleen maar de weg te wijzen."

Dan moet Jolijn binnenkomen. Ze kijkt direct naar de kantine. Het is er druk, er staan veel ouders voor de ramen. Haar moeder ziet ze niet zo snel staan. O ja toch, haar ouders staan allebei in de hoek voor het raam. Papa heeft haar broertje en zusje opgetild. Die wilden natuurlijk ook mee om te kijken. Staan Esthers ouders er ook bij?

Jolijn heeft geen tijd om verder te kijken, want Jolanda zegt: "Je moet beginnen hoor. Groet maar naar de jury en als de bel gaat, dan mag je starten."

Ping Pong begint te dribbelen en Jolijn haalt eens diep adem. Het gaat beginnen. Ze knikt naar de jury en dan gaat de bel. Ping Pong galoppeert direct aan en schudt met zijn hoofd.

O, ik heb de teugels weer te strak, denkt Jolijn en ze geeft hem meer teugel. Waar is de eerste hindernis ook alweer? O ja, het kruisje in de hoek. Jolijn stuurt Ping Pong voorzichtig naar het kruisje, maar hij had het al begrepen. Met grote sprongen galoppeert hij erheen en zoef, ze zijn al over het kruisje heen. Gelukkig weet Jolijn hoe het parcours verder gaat. Ze hoeft alleen maar te kijken naar hindernis twee en daar gaat Ping Pong al, over de steilsprong met een strobaal eronder. Dan linksom naar nummer drie, een oxer. Met een brede sprong zweeft Ping Pong er overheen en dan gaan ze naar een andere steilsprong. Jolijn doet haar uiterste best goed op de sprong mee te gaan en niet aan de teugels te trekken.

"Knieën aan het zadel en hakken uitdrukken," hoort ze Jolanda weer zeggen en dat probeert ze te doen. Nog maar twee hindernissen, een dubbelsprong en als laatste het muurtje. De dubbelsprong is helemaal geen probleem. Eerst hup, over de eerste, dan een galopsprong en direct over de tweede. Precies zoals ze in de springles hebben geoefend. Dan is er een scherpe wending naar de laatste hindernis. Boven de laatste sprong van de dubbel kijkt Jolijn al naar het muurtje. Dat had ze beter niet kunnen doen, want nu weet ook Ping Pong waar hij zo meteen

naar toe moet. De pony gaat de wending al in voordat Jolijn er erg in heeft. Hij gaat zo snel de bocht door, dat Jolijn helemaal scheef op hem komt te hangen. Ze verliest ook nog haar beugel. O nee, hè, ik ga vallen, denkt ze. Ze kan zich niet vasthouden aan Ping Pongs manen, want die zijn in knotjes gebonden. Langzaam glijdt ze nog verder uit het zadel. Dan weet ze dat ze gaat vallen.

Maar ze valt niet. Op het laatste moment maakt Ping Pong een rare, duikende beweging, waardoor hij weer onder haar komt te lopen. Jolijn kan zich aan het zadel optrekken, waardoor ze weer recht komt te zitten. Ze heeft inmiddels allebei haar beugels verloren en zit nog niet goed, maar daar is de laatste hindernis al. Als Ping Pong springt, slaat ze haar armen om zijn hals. Ping Pong galoppeert door de finish, terwijl Jolijn nog steeds aan zijn hals hangt. Maar direct na de finish mindert Ping Pong vaart, zodat Jolijn weer rechtop kan gaan zitten.

"Wow," hoort ze Nikki vanaf het gangpad uitroepen. "Wat een superpony!"

"Goed gedaan," zegt Jolanda. "Ik ben trots op je."

De prijsuitreiking is over een kwartier, dus Jolijn heeft nog even tijd. Ze zet Ping Pong in zijn box en geeft hem wel tien paardensnoepjes achter elkaar. Voor elk snoepje bedankt hij met een knik.

Esthers moeder komt helpen met afzadelen. "Ik had even het idee dat ik naar Esther zat te kijken," zegt ze. "Vooral in die bocht, toen je zo scheef op hem hing. Dat gebeurde ook altijd met Esther. Je leek wel een acrobaat, hoe je weer op hem klauterde."

"Ping Pong heeft me geholpen," zegt Jolijn, die de pony maar steeds over zijn neus en hals aait. "Hij wurmde zich op de één of andere manier precies onder me. Hij is echt een superpony!"

"Dan moet je maar veel wedstrijden op hem gaan rijden," zegt Esthers moeder. "Want Ping Pong vindt dat ook hartstikke leuk. En ik ook. De voorzitter van de ponyclub heeft me gevraagd om de wedstrijden voor de ponyruiters te gaan regelen en dat lijkt me wel wat. Dan heb ik wat om handen."

Jolijn knikt. Het lijkt haar ineens leuk om wedstrijd te gaan rijden.

"Ga je mee naar de kantine?" zegt Esthers moeder. "Eens kijken of Ping Pong inderdaad de beker heeft gewonnen."

In het midden van de kantine staat de tafel van Esther. Haar ouders gaan naast de tafel zitten. De tafel ligt helemaal vol. Met het plakboek natuurlijk, opengeslagen in de linkerhoek. Met daarnaast een verzameling foto's van Esther. Esther op Ping Pong, tijdens de springles. Esther aan het poetsen. En eentje van Esther tijdens de laatste prijsuitreiking. Trots houdt ze het lintje voor de camera. En ook een paar hele oude foto's van Esther, toen ze net op de manege kwam rijden. Nikki heeft haar gedichten netjes uitgetypt en er een boekje van gemaakt, met een mooie tekening op de voorkant. Ook Jolijns brieven liggen op een stapeltje, met een strikje er omheen. Brenda heeft een handschoen neergelegd, met een briefje "die vond ik naast de stal van Ping Pong, maar toen ik de handschoen aan je teruggaf, had je de andere al weggegooid, domoor".

En dan staan er nog vazen met bloemen en potjes met bloemstukjes en veel kleine briefjes met gedichtjes en herinneringen. De kinderen staan allemaal om de tafel heen, om te kijken wat er staat geschreven.

Als de voorzitter begint te praten, wordt het ineens doodstil. "Sommige levens zijn kort, veel te kort," zegt hij. "Maar zo'n kort leven kan wel een lang spoor achterlaten. Esther laat een spoor achter van veel mensen die van haar hebben gehouden en van vele dieren, die dol op haar waren. Ze was het bekendste gezicht van de ponyclub. Iedereen kende haar uitbundige lach en doldwaze invallen. Maar ze had ook een andere, serieuze kant. Als er geholpen moest worden, stond zij als eerste klaar. En niemand was zo sportief als zij. Nooit gaf zij een pony de schuld als er eens iets mis ging. Ze zocht het altijd bij zichzelf. Zij hield echt van mensen, van dieren en van het leven. Dat haar leven zo in de kiem is gesmoord, is onbegrijpelijk."

De voorzitter kucht een keer en kijkt op zijn papier. Je kunt een speld horen vallen in de kantine. De voorzitter gaat verder: "Niemand heeft afscheid van Esther kunnen nemen, want ze is overleden zonder dat ze nog iets tegen iemand heeft kunnen

zeggen en zonder dat ze nog iets heeft kunnen horen. Wij en onze kinderen hadden haar nog zoveel te vertellen. Dat kunt u allen zien aan de brieven en briefjes, aan de foto's en de gedichten op de tafel van Esther, die speciaal voor haar is ingericht."

Terwijl de voorzitter doorpraat, kijkt Jolijn naar Esthers ouders. Esthers vader en moeder houden elkaars hand vast. Haar moeder heeft de tranen over haar wangen stromen. De ogen van haar vader zijn ook vochtig.

De voorzitter is niet de enige die het woord voert. Nikki leest één van haar gedichtjes voor. Brenda en Meike zingen samen een liedje, dat Esther zo mooi vond.

Jolijn wil niets zeggen tegen al die mensen. Alles wat ze Esther te vertellen had, heeft ze in haar brieven geschreven en ze heeft Esther beloofd dat ze haar zal blijven schrijven. In een speciaal dagboek, dat ze van mama heeft gekregen, zal ze over alles schrijven wat Esther maar interesseerde. Over Ping Pong en de kinderen van de manege. Over de kinderen uit de klas en de strenge meester.

Als laatste komt Esthers vader aan het woord. Hij bedankt iedereen, ook namens zijn vrouw. "We hebben het heel fijn gevonden, dat Esther zo herdacht wordt. We nemen de spulletjes van de tafel mee naar huis en die krijgen een mooi plekje op haar kamer. We ervaren dit als grote steun en zullen op onze manier ook de ponyclub blijven steunen."

Jolijn ziet Nikki en Brenda de kantine uitlopen. Gaan ze al weg? denkt ze. Wat vreemd.

Maar een paar minuten later zijn de meisjes al terug, met Ping Pong aan de hand. Ze lopen zo met de pony de kantine binnen. "Ping Pong vraagt zich af of hij de beker heeft gewonnen," zegt Nikki en Ping Pong begint te knikken.

Er wordt opgelucht gelachen, de spanning is even gebroken.

"Nou, voor deze keer zal ik toestaan dat er een pony in de kantine komt," zegt de voorzitter. "Want er is inderdaad een verrassing voor Ping Pong."

Jolanda staat snel op. "De prijsuitreiking," zegt ze en ze komt met een mandje met lintjes naast de voorzitter staan.

"De derde prijs is vandaag gewonnen door Nikki op Silver," zegt Jolanda.

Nikki komt naar voren en neemt het lintje in ontvangst. "Mag ik Silver er ook even bij halen?" vraagt ze.

"Nee," zegt de voorzitter streng en dan moet iedereen lachen, ook Esthers moeder.

"Dan de tweede prijs," zegt Jolanda, "die is gewonnen door Meike op Iwan. Gefeliciteerd, Meike." Ook Meike krijgt een lintje.

"En dan komen we bij de eerste prijs," zegt Jolanda. Het wordt weer stil.

"De eerste prijs en ook het winterkampioenschap springen," zegt Jolanda plechtig, "is gewonnen door Ping Pong. De eerste twee wedstrijden droeg hij Esther op zijn rug en vandaag, op de derde wedstrijd van het kampioenschap, zijn nieuwe amazone Jolijn. Maar hij is eigenlijk de echte kampioen, dus wil Ping Pong misschien naar voren komen?"

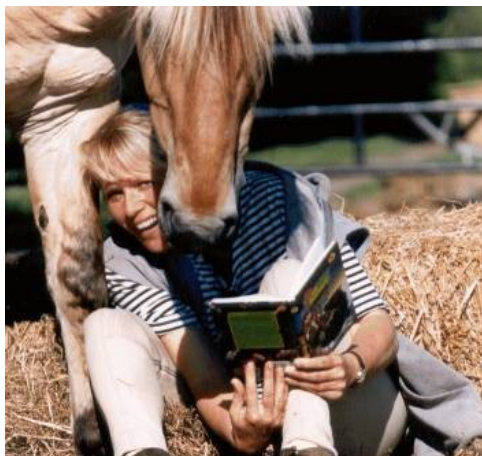
Jolijn loopt naar Ping Pong toe en pakt het halstertouw over. Alsof hij altijd in volle kantines zijn prijzen komt ophalen, loopt de pony vol vertrouwen met haar mee. Jolanda klemt het oranje lintje aan Ping Pongs halster vast. Ze geeft de beker aan Jolijn.

Samen met Ping Pong loopt Jolijn naar de tafel en ze zet de beker precies in het midden.

"Deze beker is voor jou, Esther," zegt Jolijn met heldere stem. "Wat zou je blij zijn geweest met de beker. Maar jij zou ook hebben gezegd: die heeft Ping Pong eigenlijk gewonnen, hij is gewoon een superpony. Dank je wel dat ik hem van je mag lenen. Ik zal je nooit, nooit, nooit vergeten."

Wie is Stasia Cramer?

Geboren: Op 13 april - jaartal vergeten - in Den Haag (Nederland).

Kleur ogen: Blauw.

Haarkleur: Steeds minder blond, maar gelukkig nog niet grijs.

Lengte: Stokmaat 1.68, ongeveer zo groot als mijn merrie Tonise Louise.

Gewicht: Daar lieg ik altijd over en ik houd niet van liegen.

Woonplaats: Elim, een

dorpje dichtbij Hoogeveen, in de provincie Drenthe.

Huisgenoten: Martin, mijn man. Hij is verslaggever bij het Dagblad van het Noorden. Verder hebben we drie honden. Als eerste Mosje, onze terriercombi. Hij is een echte komediant. Als ik een koekje eet, begint hij te trillen. 'Ik ben heel zielig,' zegt hij dan. 'En ik ben pas weer gelukkig als ik de helft van jouw koekje krijg.' Hondenbrokken lust hij niet. Nou ja, ik ook niet, dus die hoeven we niet te delen. Dan hebben we Senna, de enige échte Parson (dus hoogbenige) Jack Russell in ons huis. We hebben Senna overgenomen van de burens, toen de buurman was overleden. Mosje had Senna namelijk eens stiekem gedekt in hun schuur en dat schept natuurlijk verplichtingen. Afijn, hun oefeningen hebben veel pups opgeleverd, want ze hebben - na dat eerste nest bij de burens van zes jongen - hier een nest van negen en een nest van zes pups gehad. Eénentwintig nakomelingen is niet slecht voor een Nederlandse reu en ook welletjes. We hebben Mosje laten 'helpen', al heeft hij het zelf vast niet als hulp opgevat. Eén van de nakomelingen van Senna en Mosje hebben we gehouden: Bibi. Bibi

was de kleinste van het nest en omdat ik haar diverse keren het leven heb gered (alle tepels waren steeds bezet door dikkere pups), kon ik geen afscheid nemen van mijn lieveling. Wel logisch, maar misschien niet echt verstandig, want Senna en Bibi vechten regelmatig om onze aandacht.

Lievelingseten: Patat mét mayonaise, maar zónder spruitjes.

Lievelingskleur: Azuurblauw met een wit wolkje.

Favoriete muziek: Gouwe oudjes uit de jaren '60 en verder alles waar een beetje melodie in zit.

Favoriete kinderboek als kind: De serie Black, de zwarte hengst van Walter Farley en verder alle zielige dierenverhalen.

Favoriete dieren: Paarden en honden.

Droomwens: Een boek van mij in het Chinees vertaald. Geweldig lijkt me dat. Ik kan niet eens controleren of het wel mijn boek is; ze kunnen me wel van alles op mijn mouw spelden.

Hekel aan: Opruimen (van dieren) en vroeg opstaan.

Hobby's: Paardrijden (verrassing!); lezen (paardenbladen! en spirituele boeken); tv-kijken; pianospelen (moet ik nodig weer gaan doen).

Beroep: Vroeger wilde ik dierenarts worden, maar ik was nogal slecht in biologie. Bovendien kan ik niet goed tegen bloed. Tsja, wat moet je dan? In het onderwijs natuurlijk! Ik ben dertien jaar lerares maatschappijleer geweest. Nu ben ik parttime kinder- en jeugdboekenschrijfster én parttime paardrij-instructrice en organisator van ponykampen. Ik geef ook lezingen over mijn boeken op scholen en bibliotheken. De lezingen zijn interactief. De kinderen doen mee met een paardenrap en spelen in een vertelpantomime over een meisje dat gepest wordt.

Werktijden: In de winter schrijf ik boeken; in het voorjaar kwast en knutsel ik aan huis en stallen; in de zomer doe ik de ponykampen en in het najaar wacht ik tot het weer voorjaar wordt.

Over schrijven: Ik plaats mijn verhalen graag in de paardenwereld, omdat ik mijn hele jeugd op maneges heb gereden. Behalve door mijn eigen ervaringen met paarden en paardrijden, word ik bij het schrijven ook geïnspireerd door de opmars van Nederland op het hippische wereldtoneel met als grote voorbeelden Adelinde Cornelisse en Anky van Grunsven.

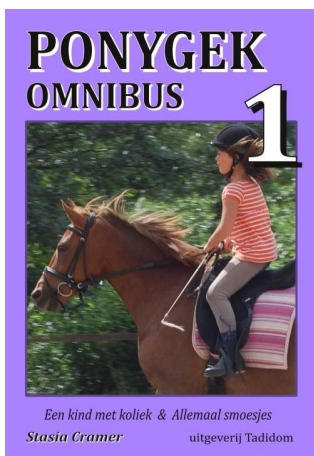
Emoties vind ik heel belangrijk in een boek. Deze emoties mogen best zwaar zijn. Als kind hield ik vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden - en onder de meest bizarre omstandigheden - honderden kilometers aflegden om hen terug te vinden. Prachtig vond ik dergelijke boeken!

*Op **www.stasiacramer.nl** kun je meer verhalen en foto's vinden van Stasia.*

*Voor de ponykampen die ze organiseert, heeft Stasia een aparte website: **www.hippago.nl**. Hier vind je foto's en filmpjes van de pony's en paarden van mini-manege Hippago, de boederij waar Stasia en Martin wonen.*

*Stasia's boeken worden verkocht op **www.ponyboeken.nl**, de website met de beste, de leukste én de meeste ponyverhalen en paardenfilms.*

Op de pagina's hierna vind je informatie over de andere delen in de serie Ponygek Omnibus.

Een kind met koliek

Romy en Minke zijn gek op ponyrijden. Ze hebben beiden een eigen pony op de manege. Romy heeft ook een paardje van steen. Ze heeft het uitgeleend aan haar vriendin. Minke wil er een tekening van maken. Romy heeft het beeldje van haar oma gekregen. Nu oma dood is, mist ze haar erg. Ineens doet Minke heel raar. Ze zegt dat het stenen paardje stuk is en lacht erom! Is Romy nu ook Minke kwijt?

Allemaal smoesjes

Daniëlle heeft voor haar verjaardag een pony gekregen. Dat zou Mariska ook wel willen. Maar haar ouders vinden dat veel te duur. Nu moet Mariska allerlei smoesjes verzinnen, om toch haar zin te krijgen...

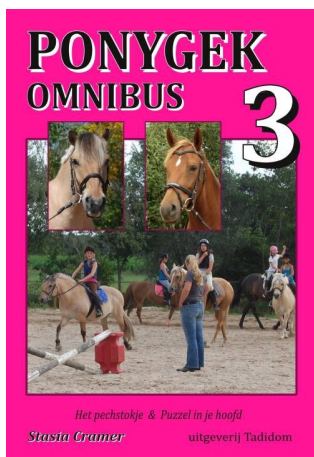
Een pony als geheim

Mees is een kei in ponyrijden. Van Connie mag ze op haar pony rijden. Ze mag ook meedoen aan het kampioenschap. Daarvoor moet Mees wel lid worden van de club.

Maar wie zal dat betalen? Haar moeder heeft geen geld. En aan haar vader durft ze het niet te vragen. Wat moet ze doen?

Vampier op de manege

Er gebeuren vreemde dingen op de manege. Het begon allemaal toen Gato kwam, het kleine paard uit Zuid-Amerika. Sloom was hij, overklaarbaar sloom. En onder zijn manen zaten kleine beten. Een enge ziekte? Jeroen dacht dat er een vampiervleermuis actief was en we gingen op zoek. Leuk, dacht ik, samen met Jeroen. Maar leuk is het allang niet meer. Jeroen wordt steeds bleker en hij doet vreemd.

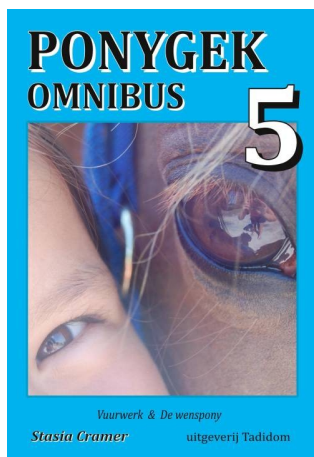

Het pechstokje

Samen met Emma van de manege gaat Tessa op ponykamp. Het kamp wordt afgesloten met een heuse show. Maar vanaf de eerste dag van het kamp wordt Tessa achtervolgd door pech. Het lijkt wel of haar pech besmettelijk is. Kan de show nog wel doorgaan?

Puzzel in je hoofd

Op nieuwjaarsdag organiseert de ponyclub een puzzelrit. Voor de snelste groep is er een mooie prijs. Maar hoe kun je ooit winnen met in je groep een meisje dat bijna niet kan zien en een jongen die expres verkeerde antwoorden geeft? Dan lijkt het geluk toch opeens aan je kant en is er kans op winst. Maar... winst voor wie?

Vuurwerk

Pine viert oudejaarsavond bij opa en oma. Maar jammer genoeg is haar neef Niels er ook. Pine en Niels zijn tegenpolen, water en vuur. De noodstallen, die Pine voor de fjorden heeft gemaakt, worden door Niels afgekraakt. Als het eerste vuurwerk wordt afgeschoten, lijkt Niels gelijk te krijgen... En Pine staat er helemaal alleen voor!

De wenspony

Myrthe is dol op ponyrijden. Haar liefste wens is een eigen pony en dan niet zo'n makke manegepony. Nee, Myrthe wil een echte dressuurpony, een pony die kan dansen. Als Myrthe op een avond drie vallende sterren ziet, doet ze drie wensen. Ze wenst elke keer een pony die kan dansen. Zal haar wens uitkomen?

Stasia over schrijven

Schrijven is een vak, dat je al doende leert.

Natuurlijk moet je fantasie hebben. Ik heb mijn hele leven gedagdroomd, een mooie basis. Maar fantasie is niet genoeg. Een verhaal moet ook een logische opbouw hebben en een goede technische uitwerking. Ik heb van een andere kinderboekenschrijver geleerd dat een precieze vertelling van een handeling erg saai kan zijn. Lees het volgende voorbeeld maar: *Anne loopt naar de voordeur. Ze pakt de sleutel uit haar zak en steekt hem in het sleutelgat. Ze draait de sleutel naar links en duwt de deur open. Ze haalt de sleutel weer uit het sleutelgat en steekt hem terug in haar zak. Dan loopt ze naar binnen en sluit de deur weer achter zich.* Elke lezer is nu al afgehaakt. Wat kan die sleutel schelen? Beter is: *Anne gaat naar binnen.* Een schrijverstip (heel vaak gehoord, dus zeker niet alleen van mij): schrap alles wat je kunt schrappen.

Je leert veel over jezelf als je schrijft.

Zo wilde ik eens een spannend boek schrijven. Dat werd 'Nachtmerrie' (deel 3 van de serie 'Manege de Koning'). Maar ik kon het maar niet spannend krijgen. Ik gaf mijn hoofdpersoon veel te veel steuntroepen. Ik verplaatste me teveel in mijn hoofdpersoon en omdat ik zelf een bang persoon ben, wilde ik haar al die angst ook niet aandoen. Uiteindelijk heb ik het toch voor elkaar gekregen. Door te denken aan een enge film. Je weet wel, zo'n film waarin een vrouw haar auto in een donkere parkeergarage neerzet. Dan zie je als kijker al een paar zwarte schoenen in een deuropening staan, blikkert er een mes in het flauwe licht van het trapportaal en hoor je die engerd zwaar ademen. Dan schreeuw ik: 'Ga daar toch weg, ga weg uit die parkeergarage. Neem voortaan een bodyguard mee en pepperspray of beter nog, zoek een rol in een andere film.' Maar dat mens van die film luistert natuurlijk helemaal niet naar mij. Terwijl de muziek aanzwelt, loopt ze in de val. Toen ik het trucje

van de film door had, kon ik verder met mijn boek. Ik plaatste mijn hoofdpersoon buiten de groep. Ze werd buitengesloten en niet gelooft en zo iemand is ineens erg kwetsbaar.

Het moeilijkste van een boek is het begin.

Waar, wanneer en hoe begint het verhaal. Ik begin meestal midden in een handeling, gewoon op de gok, wat me op dat moment invalt. Als ik maar een begin heb, zodat het verhaal kan beginnen. Soms verander ik het begin later weer. Mijn hoofdpersoon is dus ergens mee bezig en ik typ de eerste zinnen op mijn computer. Op dat moment gaat er iets vreemds gebeuren. Vooraf heb ik alles verzonnen en bedacht. Ik heb een verhaal gebouwd alsof het een huis is. Eerst beton storten waarop je kunt bouwen, dan de muren neerzetten en het dak erop. Maar terwijl ik zo aan het typen ben lijkt het ineens alsof ik niet meer zelf aan het verzinnen ben. Dan is het alsof het verhaal een eigen leven gaat leiden. Allerlei beelden buitelen door mijn hoofd en als ik mijn ogen dicht doe, dan zie ik een film draaien. Een film in mijn hoofd. De beelden komen gewoon, achter elkaar en ik hoef alleen maar op te schrijven wat ik op de film zie. Ik begin steeds sneller en sneller te typen. Ik ben bang dat ik de film niet kan bijhouden. De volgende dag lees ik wat ik de vorige dag heb geschreven. Vaak ben ik verbaasd over wat er staat. Hoe kom ik erbij? Dit heb ik toch niet verzonnen?

Hier en daar verander ik wat en langzamerhand kom ik weer in het verhaal. Als ik aangekomen ben waar ik de vorige dag gestopt ben, gaat de film in mijn hoofd weer verder. Zo schrijf ik een boek of een verhaal. Elke dag een paar bladzijden. Na een dag of vier ongeveer heb ik een verhaal af, maar een boek duurt veel langer. Over een dun boekje doe ik ongeveer twee weken en over een dik boek ongeveer drie maanden.

Ik schrijf graag over paarden en verliefdheid.

Ik heb zelf mijn hele jeugd op maneges rondgelopen en elke paardenliefhebber weet hoe besmettelijk het paardenvirus kan zijn. Paarden zijn zo, ja, hoe moet ik het zeggen? Ze zijn zo (p)aards. Ze ruiken zo lekker, maken zulke gezellige geluiden en zijn zo groot en warm, zo aaibaar. Inmiddels wonen we op een

boerderij en hebben we negen paarden. In de zomer organiseren we trainingsweekends en ponykampen. Stof voor verhalen genoeg dus. Maar ik schrijf ook graag over verliefdheid. Ook al wordt mijn buitenkant steeds rimpeliger, in mijn hart ben ik een jaar of zeventien gebleven. Eindeloos kletsen met vriendinnen, de slappe lach om niets en fantaseren over die ene kanjer. Ach, was ik nog maar zo jong. Toch geweldig dat je de tijd kunt terugroepen door verhalen te verzinnen. Dat is misschien wel het mooiste van boeken schrijven: je bent weer net zo oud als je hoofdpersoon.

Emoties vind ik heel belangrijk in een boek.

Deze emoties mogen best zwaar zijn, of sentimenteel. Als kind vond ik boeken met veel emotie erin heerlijk. Ik had dan een goed excuus om te huilen en kon op deze manier veel opgestapelde verdrietjes kwijt. Ik hield vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden en honderden kilometers aflegden in de meest barre omstandigheden om hem terug te vinden. Verder was de serie 'Black, de zwarte hengst' favoriet. Maar ik hield ook van echte meisjesboeken. Damesromannetjes vond ik prachtig. Van die stripverhalen, waarin zij hem uiteindelijk kreeg. De zus van mijn vriendin had honderden van die boekjes. Heerlijk gewoon!

Heb jij ook ponyverhalen in je hoofd die eruit moeten? Kijk dan op www.ponyboeken.nl. Je kunt het hele jaar meedoen met een ponyverhalenwedstrijd. Jouw verhaal wordt op de website gepubliceerd én je maakt kans op een prijs. Wie weet het begin van jouw schrijverscarrière!

Kun je wat hulp gebruiken bij het schrijven? Kijk dan eens op de website www.schrijvenonline.org. Je vindt er veel gratis tips.